

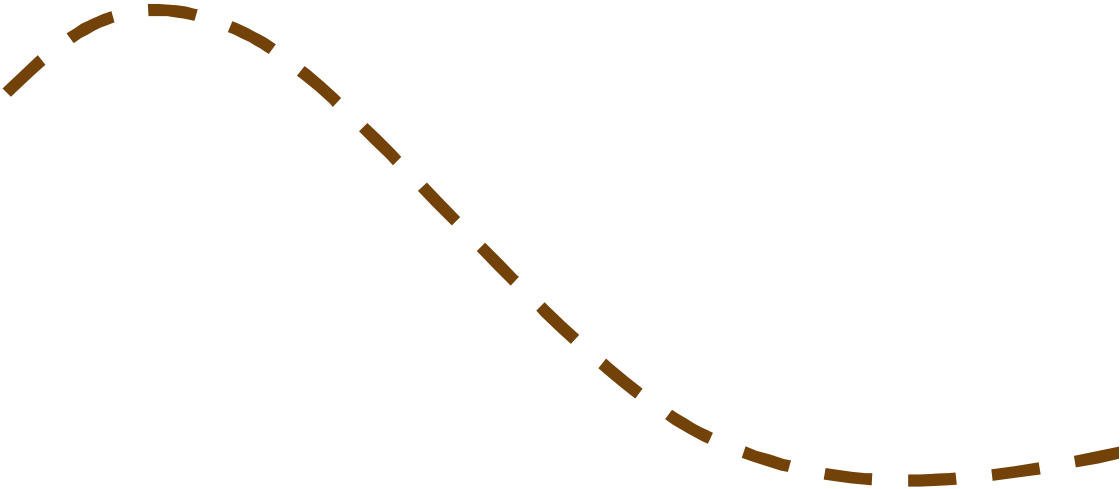
ACOMPANYAT

2on Llibre de l'itinerari de creixement
en la FE de l'educador

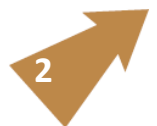

ACOMPANYAT

Juniors Moviment Diocesà

Maig 2011

Aquell mateix dia, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emaús, que es trobava a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells de tot el que havia passat. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo.

Jesús els preguntà:

--De què parleu entre vosaltres tot caminant?

Els es van aturar amb un posat de decepció, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué:

--¿Tu ets l'únic foraster dels que hi havia a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies?

Els preguntà:

--Què hi ha passat?

Li contestaren:

--El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble: els nostres grans sacerdots i els altres dirigents el van entregar perquè el condemnessin a mort, i el van crucificar. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Però ara ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses! És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el seu cos i han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels, els quals asseguraven que ell viu. Alguns dels qui són amb nosaltres han anat també al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit, però a ell no l'han vist pas.

Aleshores Jesús els digué:

--Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria?

Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escripures que es refereixen a ell.

Mentrestant, s'acostaven al poble on anaven i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells van insistir amb força dient-li:

--Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar.

I va entrar per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però ell desaparegué del seu davant. I es van dir l'un a l'altre:

--¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?

Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allí van trobar reunits els Onze i els qui eren amb ells, que els van dir:

--Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó!

També ells contaven el que havia passat pel camí i com l'havien reconegut quan partia el pa.

(Lluc, 24, 13-35)

ÍNDEX

 Pròleg del Sr. Arquebisbe p.6

 Prepara la teua motxilla. p.9

 I açò, per a què? p.19

 Com fer servir el llibre. p.21

 Abans de començar, tres actituds importants.

1. Nord, Sud, Est i Oest. p.26

2. En camí! p.85

3. Avant, t'estava esperant. p.50

4. Quan et crema el cor... p.105

5. Dessoterrant tresors. p.129

 Bibliografia. p.145

ACOMPANYAT

PRÒLEG SR. ARQUEBISBE

Valencia, 9 de mayo de 2011

¡Queridos educadores!

Me tomo la confianza de salir a vuestro encuentro a través de esta página para continuar invitándoos a manteneros en el proceso de seguimiento de Jesucristo a través de los que es y significa el movimiento diocesano “Juniors”. Muchos de vosotros habéis conocido al Señor en ese contexto y por eso es importante que cuidéis ese vínculo eclesial y sigáis avanzando en el conocimiento del Señor. En este sentido, y dentro de vuestro plan de formación que gira entrono a la “vocación”, el presente libro del educador del 2011-2012 tiene como tema central el acompañamiento, para reflejar la importancia que tiene este acompañamiento espiritual y despertar en nosotros esa necesidad ser acompañados.

Me gustaría, en ese sentido, iluminar esta necesidad del acompañamiento con una página del Evangelio que me la habréis oído muchas veces y que, con ocasión del Itinerario Diocesano de Renovación, la hemos utilizado en varias ocasiones. Me refiero en concreto a la narración de los discípulos de Emaús, donde se nos explica cómo dos testigos cercanos del Señor abandonan entristecidos la ciudad de Jerusalén y Jesús sale a su encuentro para hacerles partícipes de la alegría de su resurrección: *“Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos”* (Lc 24,15).

Queridos amigos educadores del movimiento, quisiera que vosotros tuvierais esta misma experiencia, el tener la certeza de que Jesucristo camina a vuestro lado y va contestando a todas las preguntas de vuestro corazón. Los dos discípulos de Emaús andaban tristes y se sentían defraudados, tal vez tú mismo tengas esta experiencia en tu vida en algunos momentos de la misma... Ojalá, del mismo modo que estos discípulos del Evangelio, tú también puedas experimentar cómo el Señor te acompaña y pone luz en tu vida, en todas las circunstancias de la misma.

Por eso, es muy importante que te dejes acompañar por el Señor. La Iglesia, a través de los sacerdotes y la gente más preparada que conoces dentro de los “Juniors” de tu parroquia y la diócesis, quiere ayudaros a que conozcáis más al Señor y así saber qué es lo que quiere el Señor de vosotros. Estoy convencido de que todos los cristianos tenemos una vocación, una llamada, una misión que el mismo Señor nos encomienda y que cada uno debe discernir qué es. Déjate acompañar por la Iglesia y no tengas miedo a decirle sí a lo que el Señor te pida. Entrar en la voluntad de Dios es garantía de felicidad para nuestra vida.

Con gran afecto y mi bendición

+ Carlos, Arzobispo de Valencia

+ Carlos, Arzobispo de Valencia

ACOMPANYAT

PREPARA LA
TEUA MOTXILA...

I caminà amb ells... Has d'estar acostumat a les habituals comparacions que se solen fer de la vida amb un camí.

Si bé és cert, que hi ha moltes similituds entre les formes d'un camí i els alts i els baixos emocionals de la vida (repleta de sendes que a poc a poc has anat explorant, de cimes que has conquistat i de senyals que t'han anat indicant com arribar a la següent etapa... en aquest llibre et propose que centres la teua atenció en la persona que t'acompanya en el camí de la teua vida.

Recordes que en l'anterior llibre, titulat *Cridat*, vaig intentar ajudar-te que descobrisses que algú et cridava perquè tenia reservat un projecte de vida per a tu?

Doncs bé, ara et toca compartir eixe projecte, de mostrar-li'l algú més que a tu mateix i que t'atrevisques a deixar-te guiar per un camí que et queda molt per explorar.

I sobre açò podem assegurar també que Jesús és un caminant expert, especialitzat a recórrer la vall del cor de cada un de nosaltres, tal com ho va demostrar en el seu temps amb els seus deixebles.

De fet, podem imaginar com Jesús anava explicant pacientment als seus deixebles el seu projecte d'una vida nova mentre recorria tota Galilea o a poqueta nit reunit amb ells descansant en un alt del camí.

Però, sens dubte, és a través del passatge dels deixebles d'Emaús, els que decebutss per la mort de Jesús tornaven desorientats a sa casa, on millor comprenem com l'acompanyament és fonamental en la nostra vida cristiana.

Benvolgut amic o amiga, el que estic intentant que compregues és que no estàs sol per a donar-li sentit a la teua vida, per a tractar de desxifrar eixa primera cridada que has rebut.

Necessites algú que conega el teu ritme, que sàpia compassar-te, sense obligar-te a prendre decisions, respectant la senda que hages triat per a caminar el teu camí.

Algú que pugui ajudar-te en les teues preocupacions, però també que estiga junt amb tu quan aconseguisques arribar a una meta.

Podríem dir que eixe acompanyant, com va ser Jesús amb els deixebles d'Emaús, ha d'ajudar-te a interpretar els senyals del camí per a aconseguir finalment que creme el teu cor...

És per això, que he triat el passatge d'Emaús per a desenvolupar cada una de les següents pàgines, però com et vaig dir en l'anterior llibre, no pretenc ser una càrrega més a les teues nombroses ocupacions. El llibre d'*Acompanyat* està escrit perquè pugues llegir-lo quan i com millor cregues, només tu coneixes la necessitat que tens de sentir-te acompanyat.

En canvi si eres tu qui acompanyes a algú, a qui li vas mostrant una ruta definida, també et serviran les orientacions dirigides a l'acompanyant que trobaràs de manera resumida al final de cada tema i en el CD de forma desenvolupada davall el títol de "Quadern de Bitàcola."

Només t'anime perquè faces una última cosa: calça't les botes, carrega amb la teua motxilla i posa't a caminar...!

Per què no et deixes obrir a l'inesperat? Comença la teua aventura.

Secretaria Diocesana de Formació

Juniors Moviment Diocesà

Carta per als decebuts de la vida...

En l'anterior llibre de *Cridat* et vaig convidar a començar la seua lectura a partir d'una carta que Déu havia escrit especialment per a tu. Es tractava, per així dir-ho, d'una primera crida que aconseguira despertar la teua atenció sobre la dimensió vocacional que sent jove deus especialment cuidar.

En esta ocasió, també et regale una primera carta, encara que esta vegada està destinada a tots els decepcionats en el camí de la vida.

Potser no et consideres un dels destinataris i la teua experiència en la vida ha sigut fins ara molt satisfactòria trobant una solució a quants problemes t'has anat enfrontant.

No obstant, pot ser que en estos moments et consideres decepcionat amb el camí que has pres, o com a conseqüència d'una experiència concreta per a la que encara no tens una resposta clara.

Com et deia en la introducció, este llibre consistix a planificar un camí, el teu. Procura tractar de trobar l'orientació necessària que et porte a adonar-te que només el retrobament amb Jesús pot donar un sentit ple a la teua vida com els ocorreguera als deixebles d'Emaús.

Però és necessari, que tires la vista arrere, que examines el teu cor de tots els patiments que portes amb tu. És important que et reconegues en l'èxit, però especialment en el fracàs. Encara així, no oblidés que has de fer-ho sense por, perquè en el teu caminar hi ha sempre algú al teu costat.

Tant de bo t'ajude esta primera carta a reordenar els teus sentiments i començar a carregar amb la teua motxilla per a iniciar este camí.

La continuació d'estes primeres línies de la carta les trobaràs en el CD que acompanya al llibre. També trobaràs diferents cançons

instrumentals perquè selecciones una d'elles i l'escoltes mentres lliges el text. Esta proposta t'ajudarà a fer que aprofundisques en el sentit del text.

Comença així:

<< Benvolgut amic,

Potser tindràs experiències de decepció en la vida. Tu saps que ens decepcionen els que volem. Els que no volem o quasi ni coneixem, no ens deceben... No esperem res d'ells. Ens deceben aquells de què esperem alguna cosa. O si no, tira comptes en la teua vida de les persones que t'han decebut... o a les que has decep... (...) >>

QUADERN DE BITÀCOLA

En este quadern hem anotat les qualitats del bon acompanyant.

Recorda que esta, i altres claus de l'acompanyaments les trobaràs en el CD.

QUÈ ÉS L'ACOMPANYAMENT?

L'acompanyament espiritual és un procés de guia i cuidat espiritualment al jove des de la falta de fe al coneixement i trobada personal amb Crist. És ajuda donada per un cristià a un altre perquè descobreixca la presència i l'acció de Déu en la seua vida, es deixi il·luminar per la Paraula i cresca en el seu camí d'oració. L'acompanyament espiritual és un procés en el qual —per mitjà de l'escolta atenta, la comprensió integral de les realitats personals, el diàleg revelador, la conselleria existencial, la il·luminació espiritual, i l'acollida afectuosa i fidel—, s'ajuda a cada persona perquè s'accepte a si mateixa, entre en processos de reconciliació amb si mateixa i amb els altres, discernisca la voluntat de Déu per a la seua vida, i s'òbriga així a l'experiència alliberadora de l'amor de Déu.

Per mitjà de l'acompanyament espiritual s'ajuda a la persona perquè siga capaç de viure en la seua pròpia pell, perquè puga carregar amb la seua vida, amb el seu passat, amb el seu futur, amb les seues fragilitats. En la construcció d'eixa identitat cristiana, la persona acompanyada ha de donar-se respostes a preguntes bàsiques com són: què busque en la vida?, qui sóc jo?, què és el que dona significat al que faig o realitze?

Però és difícil que hui per hui, excepte en comptades excepcions, siga el jove qui done el primer pas en la busca de l'acompanyament. En la

majoria de les ocasions, haurà de ser l'acompanyant el que ho done aprofitant les ocasions que puguin donar-se i presentar-se, i la seua habilitat serà summament important per a aprofitar bé eixes ocasions.

CLAUS PRÒPIES DE L'ACOMPANYAMENT

És molt important, que a l'hora d'acompanyar, es faça començant sempre de l'experiència i no de les idees o percepcions preconcebudes.[\[2\]](#)

Alguns elements concrets per a l'acompanyament:

– Saber escoltar: però no com a estratègia sinó sabent que el jove o la jove sempre comunica una cosa quan s'escolta de veritat.

–Saber dialogar: Saber que s'està en un procés i que per tant cal caminar lentament per a poder arribar al final sense forçar res.

–Saber respectar: el propi ritme de cada persona. Cada un té un procés distint i creix a distint ritme. És molt important saber adequar-se a la realitat de cada persona.

– Parlar amb Déu: la persona que té la missió d'acompanyar, de tant en tant ha d'anar a parlar amb el Senyor, a consultar-li, a intercedir per aquells als que acompanya, sabent que en este procés de fe no depèn només de l'acompanyant.

- **Buscar respostes: és molt important no tindre-les a 'priori', sinó anar buscant-les a poc a poc de manera conjunta.**
- **Oferir la pròpia experiència: amb senzillesa i amb total normalitat. Però és bo compartir la pròpia vida, l'experiència que un ja ha viscut, pot ajudar a crear un major clima de confiança i serenitat en l'acompanyament.**

Alguns mitjans que poden ajudar l'acompanyant en la seua tasca:

- **El contacte personal, el diàleg que es va fent com un intercanvi profund. Cal estar molt atents a l'altra persona.**
- **Prestar atenció a la vida que el jove o la jove va manifestant en el grup. Assenyalar el pas de Déu en la seua vida.**
- **Ajudar-los a descobrir la necessitat de tenir un quadern de vida on anar apuntant allò que se'n va vivint i que pot ser després ocasió per a reflexionar, per a orar...**
- **Participar de totes i cada una de les activitats que el Centre organitza. Aprofitar els mitjans que proposa: trobades, retirs, exercicis, convivències, xarrades, formació...**
- **Saber estar present en la vida del grup quan este realitze accions importants que fonamenten la vida i el creixement del grup i les persones.**[\[3\]](#)

PER QUÈ ACOMPANYAR?

La persona és un ser de relació i en relació i, per tant, necessita dels altres. L'acompanyant es convertix en un altre necessari. Des d'este punt de vista, tot creient hauria de tindre un “algú” qualificat que li ajude a transitar pel camí de Déu.[\[4\]](#)

Els joves necessiten algú per a aclarir la vida i la fe, sobretot una persona amb una experiència referenciada, plena d'esperança, que siga feliç i dòcil a l'Esperit. Ja que el món en què es viu és un món insolidari i fred, amb dificultats per a la comunicació i per a posar nom al que s'està vivint.

El jove cristià de hui en dia, viu la seua existència de fe hostilitzada per l'ambient no creient i indiferent, pel sentiment d'opressió, de mort, de buidor i hedonisme.

És necessari introduir entre els joves, i joves educadors, en la vida de les persones, en la societat i en l'Església el que s'anomena la “cultura de la cridada”. Crida que ve des de fora, que con-voca i que crida junt amb altres a actuar i a viure de determinada manera. La cultura de la cridada suposa escoltar i percebre les cridades del Creador en els xicotets i grans esdeveniments de la història i en el dolor i l'esperança que hi ha en el cor de les persones.

Acompanyar des de la cultura de la crida consistix a descobrir com crida Déu en l'ho concrete i quotidià de la vida, dels fets xicotets que configuren la història dels sers humans, en les relacions, en els comportaments, en l'empremta que deixen els esdeveniments i en les causes que els estan provocant. És estar atent per a percebre el murmur, la veu i la cridada de Déu que es manifesta a través de les persones. Esta manera d'acompanyar en el veure i escoltar amb altres l'ho concrete dels esdeveniments és el que va permetent endinsar-se en el cor dels joves per a sentir l'empremta que deixa la vida, intuir el que està succeint i percebre que Déu mateix parla al cor i crida.

En resum...

L'Acompanyament no és:

- Una relació de simetria i/o d'amistat. Funcionalment la relació no és igual perquè el centre està en l'acompanyat.
- L'acompanyament té molt de poder pel que mereix tindre molt de respecte cap a la realitat de l'altra persona.
- L'acompanyament no consistix a fer-se càrrec de l'acompanyat perquè ningú pot substituir-lo en la seua vida. Cada u és el protagonista, i només ell, de la seua pròpia existència. L'acompanyant no és el responsable.
- L'acompanyant no té per què tindre respostes per a tot i tampoc és vàlid traslladar experiències personals semblants.
- No és una teràpia psicològica. Hi ha punts de comunió, però no coincidents al 100%

I AÇÒ, PER A QUÈ?

El curs 2010-2011 va suposar l'inici d'un trienni que porta per títol *Fiat*. Esta paraula d'origen llatí expressa la voluntat de col·laborar amb la missió de Déu, i per tant de la seua Església.

No resulta fàcil pronunciar-la, perquè exigix per la nostra part un esforç per mantindre'ns a l'escolta, reconèixer la nostra necessitat sentir-nos acompanyats en el nostre itinerari de fe i finalment desitjar que ens posem en missió.

És per això, que Juniors Moviment Diocesà ha cregut convenient redactar uns senzills materials dirigits a cada un dels quasi 3.000 joves del Moviment, conscients que només tenint una autèntica experiència de Déu sabrem ser millors “missatgers de l'Evangeli” i per tant, eficaços educadors en la fe de xiquets, adolescents i jóvens.

Després del primer dels llibres titulat *Cridat* que ens va ajudar a mantindre'ns a l'escolta i tractar de respondre a la nostra autèntica vocació, continuem amb *Acompanyat* pensat per a descobrir la nostra necessitat ser acompanyats.

De fet, el nostre camí exigix la companyia d'algú pròxim que conega les nostres preocupacions i motivacions i que ens ajude a orientar la nostra vida en clau cristiana.

Així, este llibre que està dirigit especialment per als acompanyats, també arreplega en els apartats titulats *Quadern de Bitàcola* recomanacions per als que són acompanyants.

Com a última proposta per a este trienni tractarem d'abordar la missió social que com a joves cristians hem d'assumir des de la nostra condició d'enviats.

Per tant, Juniors M.D. ha fet un important esforç per procurar que el missatge que ací resumim siga directe i individual, parle al cor de cada jove i recolzat per les tecnologies multimèdia puga ampliar i compartir la seua experiència amb altres joves.

Però el Projecte Fiat no es limita als materials formatius redactats per als xiquets, els joves i les famílies juniors, ja que pretén promoure les iniciatives diocesanes, en especial les propostes des de la Comissió per a la Infància i Joventut, i totes aquelles que des de l'Arquebisbat de València estiguen encaminades a aconseguir una autèntica renovació de la fe.

Per tant, et demanem que et fies, que confies, que després dels anteriors cursos dedicats al compromís cristià madures la teua fe i resolgues els dubtes que en esta etapa de la teua vida ressonen amb força en el teu interior.

Que Maria, que es va atrevir a dir Sí (fiat) es convertisca per a tu en un testimoni de valentia i entrega absoluta.

Juniors Moviment Diocesà

COM FER SERVIR EL LLIBRE

Per damunt de tot, hem pretés que *Acompanyat* fóra un llibre del teu dia a dia. És a dir, que utilitzant textos breus i propostes senzilles pogueres llegir-lo habitualment.

No obstant, la primera advertència és que només tu marques els temps. No hi ha un moment concret en què hages de començar o acabar un tema, ni tan sols si has d'haver acabat de llegir-lo abans d'una data determinada. Eres completament lliure per a dir inclús per on començar.

Com voràs et proposem cinc temes i un últim que et servirà com a introducció al llibre del proper curs titulat *Enviàt*.

En cadascun, i seguint el mètode juniors, trobem els apartats **Viu-ho**, **Sent-ho**, **Compromet-te** i **Celebra-ho**.

A més inclou un apartat a què li hem denominat **Parla-li** que només t'exigirà no més de cinc minuts del teu temps i que podràs llegir-ho en qualsevol moment que t'abellisca.

Finalment, et facilitem cinc sessions del temps de Compromís denominades **Compartix-ho**, perquè les poses en comú amb el teu grup. Si encara en la teua parròquia no heu format un grup de Compromís tal vegada siga este un bon moment per a posar en comú allò que a cadascú li estiga suggerint este llibre que és absolutament individual.

També veuràs que al final de cada tema hi ha una secció denominada "Quadern de Bitàcola" que està pensada només per als que són acompanyants i no acompanyats, per la qual cosa el llibre d'*Acompanyat* és tan útil com per a altres.

I com no, el més important. Si observes l'interior trobaràs nombroses recomanacions i propostes perquè la lectura es convertisca en una experiència vivencial i per eixe motiu et remetem varies vegades al CD que t'adjuntem on trobaràs molt més material així com cançons, enllaços digitals, etc...

A més ja que d'esta experiència participaran centenars de joves com tu, també hem creat una pàgina web on podràs accedir a altres materials i compartir amb els altres les propostes que ací et plantejem.

Per què no comences escrivint en la web que perspectives tens d'Acompanyat abans d'iniciar la lectura?

Et fies?

Ens podràs trobar en una la secció de la pàgina web de Juniors Moviment Diocesà: **www.juniorssmd.org**

ABANS DE COMENÇAR...

TRES ACTITUDS IMPORTANTS

Vull ara comentar-te tres trets que són importants per definir el talant d'eixos «cercadors» de Déu como tu.

a) **Actitud d'atenció i la paciència i la capacitat de fixar-se i observar**, per una banda, els detalls de les coses i, per altra, moltes coses que en el conjunt de la vida no són només detalls, però detalls plens de significació.

Per trobar Déu hui s'ha de parar atenció, caminar amb atenció i no distretament, tindre sensibilitat pels detalls. La vida, qualsevol vida, està plena de matisos; que se'ns escapen. No obstant això, en els matisos i en eixos detalls està Déu, perquè en els matisos i en els detalls es pot percebre l'Amor. Perquè es done aquesta actitud o capacitat d'atenció, cal exercitar-la freqüentment; són necessaris espais, temps, estructures d'atenció, que ens ajuden a detindre'ns i a mirar allò que normalment ens és desapercebut.

b) **Capacitat de dur un ritme de vida humà i equilibrat**, on hi haja espais i temps per l'atenció, el descans, escoltar Déu i els altres, el servei...

Cal reconèixer que moltes vegades se'ns imposa des de fora un ritme vital molt fort, i que ens ve donat més enllà de la nostra voluntat; tot i que en ocasions som nosaltres mateixos qui, més enllà d'exigències objectives, forcem els nostres ritmes de vida per obviar o blidar problemes personals i relacionals, o per assolir metes que només ens són exigides des del nostre orgull o ambició, o des de problemes de estima.

Moltes vegades vivim accelerats perquè ens fa por parar. És aleshores quan convertim en coartada allò del fort ritme de vida.

Es tracta de viure a ritme humà, encara que siga intens i fort, però humà. I això significa que en la nostra vida ha d'haver possibilitat de posar en acció totes les dimensions de la persona humana, també les afectives, relacionals, contemplatives...

No ajuden en l'encontre amb Déu ni una vida sense activitat, sense tensió, sense compromís, sense realitats que ens qüestionen, interpel·len i inquieten. No ajuda una vida que tinga, en definitiva, poc de viva; ni una vida viscuda a ritme de videoclip o de pel·lícula nordamericana en què l'acció no pot decaure dos minuts seguits. No obstant això, és important reconèixer que fins i tot en la vida més agitada es poden trobar espais o zones verdes d'aireació humana i espiritual. D'elles depèn la qualitat de vida personal, encara que per elles s'hagen de realitzar alguns sacrificis personals...

c) **Llibertat interior front als nostres propis impulsos** que ens porten a l'engany, i llibertat interior front a unes exigències exteriors que s'han d'avaluar, seleccionar en la mesura de les possibilitats i jerarquitzar. Però, a més, en una societat como la que vivim nosaltres, on allò de Déu es tan poc evident per la majoria, tan opac i misteriós pels propis creients, tan irrellevant socialment, tan contradictori amb tantes estructures «normals» i inamovibles... es il·lusori pensar que ningú no puga trobar Déu si no té una mínima capacitat d'autonomia de pensament i d'obra, de sentit crític, de mantenir el seu propi criteri quan no és gratificat.

No obstant això, no oblides que no estem sols ja que a eixa llibertat ajudarà, sens dubte, el recolzament d'altres persones, grups i comunitats parroquials.

[1] GINEL, Álvaro. *Misión Joven*. “Materiales”. nº 388

[2] Cf. *Plan de Iniciación del Movimiento de Jóvenes de Acción Católica*. MJAC. Madrid 1999. Pág. 97.

[3] Cf. *Plan de Iniciación del Movimiento de Jóvenes de Acción Católica*. MJAC. Madrid 1999. Pág. 97.

[4] Cf. Fernando Urdiola, Conferencia pronunciada en el *Encuentro General de Consiliarios de MJAC*. Los Negrales (Madrid). Septiembre 1998.

ACOMPANYAT

1. NORD, SUD, EST I OEST

“Ells es detingueren preocupats.”

VIU-HO

A qui no li agrada viatjar? A qui no li agrada conèixer món?

Eixir de la nostra rutina ens resulta tan apassionant que busquem la forma perquè aquesta experiència siga realment gratificant. Per a això, comprem mapes, guies, vídeos i, si és necessari un GPS, per a poder arribar sense perdre'ns i poder contemplar tot allò que val la pena ser vist. Res ha de reservar-se a la improvisació.

Però el gran viatge en què tots estem immersos és el de la nostra pròpia vida. Per a aquest viatge sí que cal preparar-se bé perquè en això ens juguem el que més desitgem tots: LA FELICITAT.

Tots estem en camí. Siguem conscients o no, anem cap a algun lloc però no sempre sabem quin és. Saps ja cap a on vas? T'has parat alguna vegada per a preguntar-t'ho? És important que de tant en tant interrompes el teu camí per a saber on estàs per si t'has perdut o vas pel bon recorregut o estàs en una rotonda donant voltes al voltant d'ella sense saber quina direcció has de prendre.

Sabem molt bé que no és fàcil detindre's, tenir un moment d'intimitat amb un mateix. No és fàcil revisar la pròpia vida, descobrir les nostres limitacions, les nostres pors, els nostres errors,...perquè ens dol tant!! Però descobrir tot això és necessari per a projectar el viatge de la vida.

Quan un decideix fer un viatge és important saber quines són les pròpies capacitats i limitacions: la condició física, els diners disponibles, la duració, els propis gustos, etc. El viatge ha d'ajustar-se a les nostres necessitats i possibilitats i no viceversa.

Així, en el viatge de la teua vida, és necessari fer un projecte. Per a això hauràs de revisar la teua pròpia vida, donar-te compte d'on estàs, mirar arrere i veure el camí recorregut, mirar cap avant i veure cap a on vols anar. Has d'obrir la maleta i veure els recursos que tens, què és útil i

què no. Deus d'alleugerir el teu equipatge i proveir-te d'allò que et va a fer falta per a aconseguir els objectius.

Ara bé, la gran pregunta què has de trobar resposta és **QUIN ÉS EL NORD DE LA TEUA VIDA?**, cap a on vas? No és fàcil saber-ho però cal tindre en compte i has de recordar que eres un projecte de Déu i, per tant, en Ell has de trobar la resposta. Ell és el nostre GPS particular. Ens va dient en cada moment per on anar encara que també hi ha la possibilitat que no li fem cas, de que ens equivoquem de camí i Ell tinga que “reprogramar-se” per a seguir guiant-te encara que hages agafat el rumb errat.

En aquest tema anem a oferir-te unes claus perquè pugues fer la teua revisió de vida i pugues amb això fer-te un projecte de vida. Recorda sempre que no estàs a soles. Déu vol guiar-te, acompanyar-te en la teua vida. Ell està en cada esdeveniment, trist o alegre, en cada moment al teu costat perquè no et perdes, per a emportar-te pel camí que porta a ser persona en plenitud.

FES EL TEU PROJECTE I MARXA DECIDIT PEL CAMÍ QUE ELL ET MARQUE...

SENT-HO

Cap pelegrí comença el seu camí sense un mapa del camí que empenirà. A més, durant la travessia, preguntarà als pobletans i altres companys de viatge pels millors recorreguts, les condicions més favorables del terreny, els pobles més hospitalaris, els punts de descans... Tota aquesta saviesa del món l'haurem d'aplicar en la nostra aventura interior...

Estàs preparat per a iniciar aquest viatge? No oblides que tot pelegrí ha d'acompanyar els seus passos amb un viatge interior que done sentit al que fa. Perquè tu, pelegrí, saps cap a on et dirigeixes?

Tal vegada mai t'hages plantejat aquesta pregunta, però no pretenc que t'aclapares. Emprendre el camí cap aqueixa zona del silenci que ens habita requereix forces i energia, igual que quan ens disposem a iniciar un llarg recorregut. No et preocupes ja que d'ara en avant vull donar-te alguns recursos perquè pugues anar preparant-te i entrenant-te per a viure un viatge apassionant.

Per a això abans que res, t'invite a escoltar la cançó *Cansado vengo* de Fran. Escolta-la amb tranquil·litat i assossec.

Després d'haver-la escoltat pregunta't, em trobe millor?, Tinc més pau interior?,... Si és així, podem seguir.

La fe en Déu és la certesa que Ell mai ens abandona. Així ho recorda el salmista: "*Si mon pare i ma mare m'abandonen, El Senyor m'acollirà*" (Salm 27).

LA MOTXILLA

Abans que res, necessitaràs una motxilla per al camí. De fet, en aquesta aventura que hui inicies, cada un porta el seu bagatge personal i la seua pròpia història viscuda.

Conèixer-se és allò més important. És el punt de partida, ja que no sempre sé qui sóc jo, qui és el que m'ha posat en marxa i el què busque...

Però com és natural, plantejar-te aquestes preguntes puga donar-te sensació de vertigen ja que pots descobrir que tal vegada no sàpies estar a soles amb tu; o que la imatge que els altres tenen de tu no coincideix amb la teua; etc...

També pot ocórrer que a l'hora de realitzar aquestes qüestions t'excuses dient que: "tinc moltes preocupacions i coses en què pensar"; "no tinc temps"; "em distrac amb el primer soroll"...

Tot açò és ben real, però no deixen de ser excuses. És una forma fàcil d'escapar-me i donar-me l'esquena. És molt més fàcil mirar tot el temps per a fora, però arriba un moment en què s'imposa un alt.

Potser sabem que hi ha massa desorde dins nostre, però tenim por d'enfrontar-nos amb la nostra realitat, interior i exterior. No amb la "realitat" que mostrem, o la que ens agradaria que fóra, sinó amb la que realment és. Ací, dins d'aqueixa motxilla personal ha d'estar el teu verdader JO.

Per tant, aquest és un bon moment per a realitzar-te aquesta pregunta... qui **sóc jo**?

EL BASTÓ

Si has decidit finalment omplir fins als límits la motxilla que has triat per al teu camí, hauràs de comptar amb l'ajuda de Déu per un motiu senzill: Ell, a més de tu, coneix tota la teua història; els teus èxits i fracassos; els teus secrets i vacil·lacions; els teus sons i els teus projectes...

Per tant, per a poder respondre a la pregunta sobre qui eres tu seria convenient que acudires al teu racó personal, aqueix lloc sagrat que et

vaig invitar a crear en l'anterior llibre de *Cridat* en el que has d'acostumar-te a resar.

En aqueix lloc, no estaràs només, Déu està amb tu, no pot acompanyar-te físicament, però pot ser el teu bastó on descansar com si fóra un suport que mitiga els teus passos.

No obstant això, sé conscient que un bastó o un gaiato no camina a soles. No té cap utilitat si qui ho porta no es posa en camí, només així compleix la comesa per al que va ser realitzat.

Així és Déu. Ell no càrrega amb la teua motxilla si no se'l demanes, no pren la iniciativa si tu no vols caminar. Espera pacientment recordant-te que quan et disposes a iniciar el teu camí pots comptar amb ell com si t'oferira l'alleugeriment d'un bastó.

ELS PELEGRINS DEL CAMÍ

Ah! Per cert, no eres l'únic que s'ha plantejat l'interrogant que dóna voltes ara pel tu cap. Hi ha hagut moltes persones que al llarg de la seua història també se la van fer com tu.

És de gran ajuda saber açò igual que quan un està fatigat per un camí, cansat de caminar només durant una llarga estona, es troba un altre caminant disposat a oferir-te conversació. També et pots entropessar amb els pobletans que en un moment determinat t'ajuden a orientar-te si camines perdut o t'oferixen un poc de descans.

Repassem uns quants caminants que van realitzar ja el seu camí i el testimoni del quals et poden ser d'utilitat a l'hora d'emprendre el teu...

CAÍN: Ell mateix Deia que: "Jo sóc el Jo de la *independència*". Va trencar la comunió amb el seu germà, desitjava i anhelava viure només, encara que va saber que era envejós, no era correcta la seua manera de comportar-se.

¿Yo vull ser independent?, Vull pensar només en mi?

MOISÉS: "Jo de la *humilitat*"; se sentia limitat per a enfrontar-se al faraó, però es va atrevir i es va dirigir a ell.

M'atrevisc a afrontar les meues pors?

GOLIAT: “El Jo de la *superba*”, es creia un home autosuficient, però des de la menudesa va poder David fer-se amb ell. Puc **fer jo a soles les coses?**

ISABEL: “El Jo de l'*alegria*”; la felicitat és una vocació i tots estem cridats a buscar la felicitat. Isabel se sent embolicada per l'amor i la presència de Déu quan rep la visita de la seua cosina María. Aquesta és tal vegada nostra missió: acollir l'alegria que cada dia Déu ens ofereix i deixar que les nostres entranyes boten de goig.

Sent l'alegria de Déu cada dia, en els xicotets detalls?

EL PUBLICÀ: “El Jo de l'acceptació *del perdó de Déu*”; el publicà té la capacitat de sentir-se i reconèixer-se pecador, però és excepcional la seua consciència en saber-se perdonat per Déu. Té la confiança absoluta en què Déu pot fer d'ell un home nou. El perdó és qüestió d'amor. Si Déu em perdona, sóc **capaç de perdonar-me a mi mateix?**

EI CENTURIÓ: “El Jo que es *fia*”; la seua fe en Jesús li fa comprendre que la paraula és prou per a curar, que l'amor de Déu és un pont que uneix extrems allunyats. I jo sóc **capaç de sentir-me curat per Déu?**

JUAN BAUTISTA: “El Jo de la *missió*”; Juan es dedica a anunciar al Messies, així que el seu SÍ, és un sí rotund.

Com és mon sí?

JESÚS: “el Jo que *salva*”; Jesús va fer aquesta pregunta als seus deixebles per a esbrinar com li definien, i jo, qui **dic que és Jesús?**

LA BRÚIXOLA

No és possible que tinguem èxit en el nostre camí sense disposar d'una brúixola que marque sempre el nord, llevat que adoptem el conformisme de recórrer una vegada i unes altres les mateixes sendes que coneixem àmpliament i que per això sentim una gran seguretat en recórrer-los. La veritat, és que resulta convenient que un dia arrisquem i optem per iniciar una ruta distinta que en ser desconeguda necessitem per a això l'ajuda d'una brúixola.

Per a nosaltres, el Senyor representa molt bé aquesta funció. No sols és un bastó que ens ajuda a descansar sinó que orienta els nostres passos.

D'esta manera canviaré ara la pregunta... qui **diu Déu que eres tu?**, Si variem el punt de vista de la qüestió i escoltes la resposta de Déu, trobaràs la teua salvació. Però davant d'aquesta pregunta Déu no et respon, sinó que Ell se't presenta. I ens diu a cada un "*Jo sóc el que està i estarà amb tu sempre*" (Ex 3,12-14). Déu ens revela qui som, a què estem cridem i només des d'aquesta revelació podem emprendre el viatge...; però cap a on?

Així que per a començar a caminar, he de conèixer-me, he d'entrar en el meu domicili i pregar, en aquest viatge trobaré pors i angoixes, alegries i motivacions. He de tindre clar que el motiu més important per a emprendre aquest camí és la certesa que Déu resplendeix en el meu interior i em crida a la seua trobada. És ell qui marca el nord del meu camí, sense opció a l'equivocació. Tenim els cristians aqueixa seguretat, la mateixa que té un expert alpinista que confia la seua vida a la indicació de la brúixola.

Sents la necessitat d'emprendre aquest viatge? Saps cap a on has de caminar? Què has d'agafar? Quina direcció has d'introduir en el teu GPS?

Per tot això, i una vegada disposes de la teua motxilla, bastó i brúixola, et convida que amb tranquil·litat realitzes un projecte personal, una revisió de la teua vida, un diari del caminant.

Es tracta de tornar la teua mirada arrere i recordar els moments que has viscut i els reconegues, que els mires des de la fe i intentes contemplar en ells la presència de Déu.

A més de recordar-los, has de buscar quin impacte van provocar en la teua vida, quins sentiments van fer florir perquè en la teua intimitat els poses davant de Déu i li pugues descobrir directament o a través d'altres persones que vas conèixer.

Però només serveix per als moments passats? Clar que no, aquest diari, és teu i el convida a tindre una primera trobada amb el paper en blanc i que tractes de tancar en ell els records del dia a dia, que tractes de plasmar per escrit el que s'encreua per la teua ment, dona't un temps de reflexió davant de l'allau de pensaments, sentiments, records que inunden diàriament la teua persona.

Dedica't un teu temps, escolta aquesta cançó *Te basta mi gracia* De Ain Karem i amb aquesta música de fons, anota ací aquests moments íntims que tan sols Els teus Pare Déu i tu mateix podràs saber.

Mira amb els ulls de Déu per a intentar esbrinar què vol Déu de tu.

Per a seguir ajudant-te a revisar la teua vida, i continuar escrivint el teu diari, et deixe ací algunes qüestions que et pots plantejar no sols hui, sinó en qualsevol moment... Què he fet hui?; Què rectificaria de les decisions que al llarg del dia he pres?; Quan m'he sentit cansat o frustrat?; He percebut en algun moment la presència del Senyor?;...

També t'adjunt en el CD les claus que has de tenir en compte a l'hora d'elaborar el teu projecte personal o el teu diari, consulta-ho.

No em resta més que simplement desitjar-te benvolgut pelegrí, company de camí, que camines cap a una trobada amb Déu.

Així que et correspon indagar, rastrejar, buscar i coincidir amb Ell, ja que si notes la seua presència i les seues paraules que et conviden a seguir sense temor, si acceptes la seua invitació per a caminar amb tu, segur que la felicitat habitarà en tu.

COMPROMET-TE

En el camí a Emaús, els dos deixebles de Jesús de Natzaret, la vesprada de Pasqua, emprenen un camí de volta a casa. Els dos caminants tenen embargat l'ànim per una amargor interior. Caminen tristos perquè estan desil·lusionats consolant-se l'un a l'altre. En definitiva, es resignen a tornar a la vida grisa anterior perquè esperaven que Jesús i el seu missatge hagueren estat a l'altura de les seues aspiracions.

La desil·lusió invadia els seus cors, però també és cert que els dos deixebles interpreten els esdeveniments des del seu punt de vista, centrats en les seues expectatives i a pesar d'això, va ocórrer quelcom contradictori: el testimoni de les dones que van veure el sepulcre buit.

El que els ocorre a aquests deixebles, és el mateix que ens ocorre moltes vegades a nosaltres, a tu i a mi, quan ens qüestionem on està Déu? Perquè pareix que si no ho veiem personalment, no ens podem fiar.

Però en el camí d'aquests dos deixebles, en un moment Donat se'ls creua un desconegut que els formula una sèrie de preguntes, i es posa a caminar amb ells, al seu costat.

Els dos deixebles accepten que l'estrany caminant els acompanye i aquest desconegut comparteix amb ells la seua interpretació sobre les Escriptures.

Ara, els mateixos fets que els deixebles veien des de la mort amb desil·lusió són mostrats des de la vida i el futur. Tot adquireix sentit, tot s'il·lumina. I quan descobreixen qui era aquell desconegut, aquest desapareix.

I és que a Déu se li descobreix a través de la intuïció amorosa, en aquelles situacions en les nostres vides que ens interpel·len perquè són crucials. I com Deia el Germà Roger de la comunitat de Taizé:

<< () El desafiament, és mirar-se a un mateix, al nostre propi interior i només en un cara a cara amb Déu , en el silenci d'una nit d'oració és quan podem prendre una decisió, amb alguna orientació com a itinerari per a seguir el camí".

És per això, que has de detindre't ara mateix. Obri el CD i llig la història "Empremtes en l'arena" que allí trobaràs i a continuació escolta la cançó *No estoy solo* de Martín Valverde.

Després d'escoltar la cançó, respon-te a tu mateix: m'he reconegut en la història?; M'he sentit alguna vegada descoratjat o a soles?; I en aqueixos moments, he entrat en el meu lloc sagrat i he orat des del fons a Déu?, Li he demanat què m'ajude, què es faça present de nou en la meua vida?

Potser has experimentat en la teua vida una situació de «desil·lusió» molt semblant a la dels deixebles .

Tal vegada encara no hages llegit la *Carta per als decebuts de la vida* que et proposava en la introducció. Potser ara et pot paréixer un bon moment per a fer-ho. En tot cas, planteja't les preguntes següents:

Quan i com ha succeït? Quin ha sigut el camí seguit des d'aquesta situació de desil·lusió, i quin ha sigut el desenllaç i el balanç final? Quines dificultats he experimentat en aquest camí? Què m'ha aportat la fe a la vivència d'aquesta situació de desil·lusió? De quines ajudes crec que tinc major necessitat? Quins missatges i quines interpel·lacions em fa la Paraula de Déu amb el relat del Deixebles d'Emaús?

Per això et convida a realitzar quelcom nou. Vull que et convertisques per un moment en un escriptor i que poses en pràctica les teues capacitats amb aquest exercici d'escriptura creativa.

Vull que faces teu el passatge deixebles d'Emaús, que ho centres en la teua pròpia vida. Per a fer-ho et deixe l'inici d'una història, i et propose que la completes t'atreveixes?

<<En eixir de classe, vas decidir esperar a un dels teus millors amics perquè t'acompanyara cap a l'estació del metre. Portaves un parell de dies trist i necessitaves compartir amb algú com et trobaves perquè segons pareix a ningú li importava el que et passava.

De camí el teu amic escoltava allò que tenies reservat en el teu interior, la qual cosa t'havia ocorregut i et feia sentir trist. Ell et prestava atenció mentre t'observava atentament, inclús et feia preguntes, però no aconseguia canviar el teu estat d'ànim ja que ell també passava per un mal moment.

En arribar a l'estació, un foraster vos va preguntar quina direcció havia de prendre per a arribar al seu destí. Un de vosaltres li va explicar amablement quin era el millor trajecte, però havia de paréixer molt difícil i vos vau oferir a acompanyar-li un parell de parades; al cap i a la fi vos venia de camí.

Llavors vos vau posar a parlar els tres... >>

(Quin diàleg sorgiria entre vosaltres? Continua amb aquesta proposta d'escriptura creativa i escriu ací la teua pròpia continuació de la història:

Et propose que compartisques la teua història i lliges la d'altres jóvens que com tu l'han continuant visitant la secció del Llibre *Acompanyat* que trobaràs en la pàgina web: www.juniorsmd.org

Després de completar la història, pensa amb quin personatge t'identifiques millor en aquests moments? Amb el xic que passava per un mal moment i necessita dels altres?, Amb l'amic pacient que sempre està disposat a escoltar? O, amb qui ix al camí i té paraules de consol, de vida?

Per quina raó has triat aquest final per a la teua història?

Quines similituds trobes amb el passatge dels deixebles d'Emaús?

Rellig la història que acabes de realitzar, tanca els ulls i medita en silenci en el teu interior, planteja't aquests interrogants i molts altres més que potser sorgiran en la teua ment, ànim i endavant!

CELEBRA-HO

La vida pot ser dura, pot estar plena de patiment, però és molt distint patir sols que patir amb Jesús; és molt diferent caminar sols per la vida que caminar braç a braç amb Jesús de Natzaret; la seua presència transforma el mateix patiment en una experiència distinta.

Però moltes vegades nosaltres ens encabotem a caminar sols per la vida; ens fem una vida amarga, dura, massa difícil, i Jesús en eixos moments ens podria dir: “No estic jo ací?, Per què no em crides?, Per què no creus en Mi?

Per què no li convides en aquests moments de soledat a què visca al teu costat?

Ell va dir: “*Veniu a mi tots els que esteu cansats i jo vos faré descansar*” (Mt 11, 28). Recordes la cançó que has escoltat de *Cansado vengo* i és que Jesús mateix et convida a acudir a Ell per a poder descansar.

Però, on et trobes?, Com puc quedar amb tu? I Ell ens respon: “En tots els Sagraments del món”. En la teua parròquia, de dia i de nit, sense horaris, amb ganes enormes de donar-nos el que ens ha regalat a preu de la seua sang.

El punt de partida del nostre camí pot ser el fet de sentir-nos desencantats de Jesús. Més que Jerusalem i allò que s’ha succeït en ella és la frustració personal l’inici d’aquest viatge cap a Emaús: la tristesa dels deixebles naixia de la desesperança que els va procurar el fi de la seua aventura personal amb Jesús de Natzaret. Amb ell havien conviscut i junt amb ell havien alimentat les millors esperances: portaria el Regne de Déu i a alliberar al seu poble; ajusticiat en una creu, la seua mort acabava de sepultar tota esperança. Se sentien fracassats: el seu anterior entusiasme per Jesús, ‘profeta poderós en obres i paraules’, alimentava ara la consciència del seu fracàs. Desencantats de la seua vida junt amb Jesús, tornaven a la normalitat de la vida.

Que siga, precisament, el desencant de Jesús el que va posar en moviment a dos dels seus deixebles, que el cansament acumulat després d'anys de convivència i la tristesa els impulsara a deixar la vida comuna, pot servir-nos de consol, però és, sobretot, una seriosa advertència. Poques coses compartim els jóvens de hui amb aqueixos dos deixebles tant com la frustració i el desencant en el seguiment de Jesús: també nosaltres posem les nostres millors esperances en ell, per a tenir després que constatar el nostre desengany.

En el camí, només el desconegut pareixia no saber res sobre allò que s'ha succeït a Jerusalem; en canvi, els deixebles d'Emaús tenien bones raons per a estar tristos i tornar a casa. Però tot el seu saber sobre Jesús no els va fer saber-se junt amb ell: els seus molts coneixements li van impedir reconèixer-lo; la imatge que d'ell es feien, el record que de la seua vida i obra mantenien, no els va ajudar a identificar-lo; per veure-li a la mesura de les seues esperances i imaginar-se'l segons les seues preferències, no ho van descobrir com era en realitat: el seu saber sobre Jesús mort els impossibilitava considerar-lo viu. L'acompanyant desconegut va haver d'esforçar-se a fons per a fer-los veure allò que s'ha succeït a la llum de Déu, segons les Escripures: contemplant Déu en la història de Jesús van descobrir que la iniciativa divina explicava tot el que succeeix.

Res va haver d'atzar o fortuna on va triomfar l'amor de Déu: la mort del seu mestre era part d'un projecte diví de salvació. Seguim hui, com els deixebles d'Emaús, abundant en sabers sobre Crist i sense saber-nos per ell acompanyats; pareix com si els nostres coneixements 'teològics' estigueren sepultant la nostra esperança cristiana.

Perquè els nostres sabers sobre Crist siguen evangeli de Déu, perquè la nostra vida de seguiment siga experiència gojosa de la seua presència, perquè tot el que ens succeísca siga trobada amb Déu, hem de tornar a la Paraula la funció de guia de les nostres vides. Mentre no vegem tot el que succeeix dins d'un projecte de Déu, mentre no sentim la seua veu en les paraules que diàriament escoltem, ni pressentim la seua mà

en les mans que ens aconseguen, els nostres sabers cristians ens impediran sentir-nos part de Crist.

És un bon moment perquè prengues paper i boli i revisant la teua vida escrigues aquells moments i els més dolents de la teua vida, tal vegada les següents preguntes et puguin ajudar:

- Qui i quines coses em qüestionen hui?
- A qui consideres company de camí?
- Qui i quan m'ajuden a compartir la Paraula i a llegir la meua vida des d'ella?
- A partir de la Paraula quines invitacions naixen del meu cor?
- Quan celebre el pas de Déu per la meua vida?

Després de revisar tot allò bo en la teua vida, no creus què podries donar gràcies a Déu? Segur que ho faràs després de llegir l'oració següent:

ALGUNA VEGADA HAS SENTIT...?

Alguna vegada t'has assentat per ahí i de sobte sents desitjos de fer quelcom agradable per algú a qui li tens afecte?... Eixe és Déu... que parla a través de l'Esperit Sant.

Alguna vegada t'has sentit derrotat i algú pareix estar al voltant teu per a parlar-te? Eixe és Déu... Ell vol parlar amb tu.

Alguna vegada has estat pensant en algú a qui estimes i no l'has vist durant molt de temps i la pròxima cosa que passa és veure-lo o rebre una cridada d'aquesta persona?... Eixe és Déu... no

existeix la coincidència.

Alguna vegada has rebut quelcom meravellós que ni tan sols vas demanar? ... Eixe és Déu... que coneix els secrets del teu cor.

Alguna vegada has estat en una situació problemàtica i no tenies indicis de com s'anava a resoldre i de sobte tot queda resolt sense donar-te compte? ... Eixe és Déu... que pren els nostres problemes en les seues mans i els dóna solució.

Alguna vegada has sentit una immensa tristesa en l'ànima i l'endemà la tristesa ha passat?... Eixe és Déu... que et va fer una abraçada de consol i et va dir paraules dolces.

Alguna vegada t'has sentit tant cansat de tot, fins al punt de voler morir i de sobte un dia sents que tens la suficient força per a continuar? ... Eixe és Déu... que et va carregar en els seus braços per a donar-te descans.

Alguna vegada has sentit que tens tants problemes i de sobte un dia tot està resolt? ... Eixe és Déu... que va prendre totes les coses i les va posar en el seu lloc.

Tot tan senzill com... posar-se en mans de Déu...

Recorda i recorda'ls que en tot el que fem hem de recordar-nos de Déu, hem d'agraciar-li tots els dies les benediccions que ens regala i tenir sempre fe en què aqueixes benediccions continuaran multiplicant-se.

Et convida a escoltar la següent cançó “*Jesús, ven tu*” del grup Salesianos Paseo, en la que demanes a Déu que s’acoste a tu, que a pesar de les vegades que t’has allunyat d’ell, sents que t’has equivocat, que vols que torne a habitar en tu i que camine amb tu.

Encara així vull deixar-te unes pautes o unes estratègies per a trobar-te amb Jesús.

ESTRATÈGIA PER A TROBAR-TE AMB JESÚS

No cal que et convertisques en un “Sherlock Holmes” per descobrir on és Jesús... Únicament necessites preparar el teu cor per a poder “topar-te” amb Ell... D’altra banda, no et tornes boig. Ell eixirà al teu encontre.

Passos per a aquesta preparació:

1 Tots els dies, llig la carta d’amor que, durant la nit, ha escrit Jesús en forma d’evangeli per a tu.

2 Abans d’eixir de casa, renta’t bé els ulls (a vegades les lleganyes de la peresa i del pessimisme t’impedeixen veure) i les oïdes (la mentida i el soroll de vegades formen una capa de cera que només et permet sentir el que vols). Que qui et mire pugui llegir a Jesús i qui et senta pugui escoltar les seues paraules.

3 Vist de gala el teu cor... Com? Perquè molt fàcil. Escolta els seus batecs de manera que pugues normalitzar “aqueixes arítmies” d’odi i desamor que a vegades, i sense voler-ho, apareixen. Ah, i no oblides que per a trobar-te amb Jesús hi ha, de vegades, que seguir els dictats del cor i donar unes hores lliures a la raó.

4 Ara ja sí, ara ja pots eixir de casa... Però on?, *En quin lloc vaig a trobar-me amb Jesús ...?* No et tornes boig! Ves on hages d’anar. Ell eixirà al teu encontre.

5 No vages a l'encontre de Jesús amb unes idees fixes per endavant. Jesús pot aparéixer de la manera més sorprenent que puga paréixer.

6 Jesús té predilecció per perdre’s en llocs a què tu acudeixes diàriament: treball, col·legi, família, zona de festa, ... Això sí, Jesús no sol perdre’s sempre pel mateix lloc. O siga, que si li has trobat una vegada i et sents ben ..., no abuses d’anar a buscar-li sempre al mateix lloc.

7 Una cosa que no has d’oblidar mai: per a trobar-te amb Jesús has de fer escala obligatòriament en el “territori del teu germà”.

8 Has de saber que Jesús sol signar cada encontre (sí, com si es tractara d’un autògraf). No t’estranyes si les rúbriques de Jesús són diferents perquè no signa sempre de la mateixa manera. Les plomes que utilitza són tan variades com diferents són els germans que “pul·lulen” diàriament per la teua vida.

9 Apunta, al final de la jornada, quantes signatures tens, en quantes ocasions t’has trobat amb Jesús. Si no t’has ensopegat amb Ell ni tans sols una sola vegada, llig novament els punts anteriors i pregunta’t els motius, tenint en compte que Jesús sempre (i en açò no falla mai) ix a al teu encontre.

Tal vegada sentisques unes immenses ganes de confessar allò que has fet malament, allò que t'haja impedit trobar-te amb Jesús, per això et convida que t'acostes a la teua parròquia, busca al teu retor i confessa't, veuràs com l'alegria torna a tu després de reconèixer-te perdonat per Déu i acompanyat perquè de nou pugues emprendre el camí.

I t'estaràs preguntant quan m'haja confessat i amb l'ajuda del meu acompanyant serà tot més fàcil? Segur que sí, perquè ell te ajudarà a fer que et trobes amb Jesús.

Ah! No ho oblides Déu sempre ix al teu encontre.

PARLA-LI

LLEUGERS D'EQUIPATGE

Quantes coses anem acumulant en la vida. Memòries, projectes, històries, objectes, actituds... Està bé, no? És senyal de viure, de no quedar-te amb els braços creuats. Però en part ocorre com amb l'armari o les prestatgeries de la pròpia habitació. Que com no neteges habitualment, acabes sepultat per llibres, roba, objectes diversos...

Així que, encara que coste, de vegada cal fer neteja general i tirar tot el que sobra per a **quedar-se amb allò què és important.**

1. FORA!

"El Senyor avorreix de cor: ulls altius, llengua mentidera, mans que vessen sang innocent, cor que farga plans perversos, peus que lleugers corren cap al mal" (Prov 6, 16-18)

Quin gust dóna tirar per la borda unes quantes coses d'eixes que destorben. Fora **els malentesos que no condueixen a cap lloc. Els enfadaments i fora també, que es gasta massa temps, remugant rancors i ferides.** Fora la por dels juís dels presumptuosos o dels que es creuen perfectes. Acabem amb l'orgull si ens impedeix demanar ajuda, i la murmuració que només fa mal. I què dir de l'egocentrisme que a vegades li fa a un sentir-se el centre del món? Que se'n vaja per a no tornar. Puntelló a la ingratitud, que massa vegades m'impedeix donar-me compte de tant com tinc. Per a, poder continuar caminant lleuger d'equipatge.

Què hauria de llevar del meu equipatge? De què quina cosa hauria de descarregar-me? Què és el que em destorba o em fa malament en la vida?

EM SERVEIX I NO EM SERVEIX

Em serveix i no em serveix

*L'esperança tan dolça,
Tan polida, tan trista,
La promesa tan lleu,
No em serveix.
No em serveix tan mansa l'esperança.*

*La ràbia tan submisa,
Tan dèbil, tan humil,
El furor tan prudent
No em serveix.
No em serveix tan sàvia tanta ràbia.*

*El crit tan exacte
Si el temps ho permet,
Alarit tan pulcre
No em serveix.*

*El coratge tan dòcil
La bravura tan insípida,
La intrepidesa tan lenta
No em serveix.
No em serveix tan freda la gosadia.*

2. DINS!

*“No negues un favor a qui ho necessita, si està en la teua mà fer-se'l”
(Prov 3, 27)*

En canvi caldrà aprovisionar-se de bones dosis d'humor. Unes quantes racions d'afecte, que prou sequedat i duresa hi ha per ací. No cal deixar anar l'esperança que el món millore, prop i lluny. Amb mi **hauré de portar també valors, metes, sons, projectes...**

Dins la família. I els amics. I els que necessiten la meua ajuda. Dins l'alegria, també la nit. Els abraços. El temps per a conversar. Una oració, de vegades m'adone que no estic a soles. Un bon llibre que m'ajude a obrir la ment. Una cançó per a poblar els silencis. Dins **el desig del bondat, la capacitat de perdonar i la humilitat per a mai deixar d'aprendre.**

Què és el més valuós en el meu equipatge? Què més posaria "dins"?

EM SERVEIX I NO EM SERVEIX

*Sí em serveix la vida
Que és vida fins a morir-se,
I el cor alerta sí em serveix.
Em serveix quan avança
La confiança.*

*Em serveix la teua mirada
Que és generosa i ferm,
I el teu silenci franc sí em
serveix.
Em serveix la mesura de la teua
vida.*

*Em serveix el teu futur
Que és un present lliure,
I la teua lluita de sempre
Sí em serveix.
Em serveix la teua batalla
Sense medalla.*

*Em serveix la modèstia
Del teu orgull possible,
I la teua mà segura
Sí em serveix.
Em serveix la teua senda,
Company.*

COMPARTEIX-HO

Hola, amic i company de camí, com et trobes? M'agradaria convidar-te a participar del nostre grup perquè junts analitzàrem el passatge bíblic que emmarca tot aquest llibre.

Per què fer-ho ara? Perquè així entendràs el que va fer Jesús amb els seus amics i el que està intentant dir-te a tu, a nosaltres.

En el CD trobaràs el text en què hem dividit el passatge dels deixebles d'Emaús, en els que hem analitzat tot el que ocorria respecte als deixebles i a Jesús i tot el que Ell anava mostrant-los.

En aquest document, també descobriràs com Jesús es va fer present i quina actitud va adoptar en cada moment, no seria interessant tenir present aquestes idees per a posar-les en funcionament en el nostre grup?

Ací et deixe la invitació, reuneix-te amb el teu grup de compromís i obriu el document del CD "Passatge d'Emaús" i què et pareix si després d'haver rellegit aquest passatge, ho comentem? Segur que no vos haves parat a llegir-ho des d'aquest punt de vista. Compartim-ho com a bons amics, com a companys que iniciem una aventura, un viatge on la Paraula de Déu ens il·luminarà i guiarà.

I tal vegada ara, després d'aquest moment de compartir i de reflexionar, et dones compte de la invitació que el Senyor ens està fent a tots, tal vegada siga el moment que de manera individual et sentes acompanyat i de que jo t'acompanye. Ho intentem?

QUADERN DE BITÀCOLA

En aquest quadern hem anotat les qualitats del bon acompanyant. Recorda que aquesta i altres claus de l'acompanyaments les trobaràs en el CD.

El projecte de revisió de vida

És important que com a acompanyant, conegues quins són els passos que anirà realitzant l'acompanyat fins a arribar a tu, haurà de començar per conèixer-se a si mateix, per saber qui és ell i qui és per als altres i què li ha ocorregut al llarg de la seua vida i així, responent a una sèrie de preguntes entorn de la seua relació amb si mateix, amb Déu i amb els altres, elaborarà un diari de la seua vida, diari que tal vegada arribat un moment et mostre o et faça partícip i tu has d'ajudar-li que s'interroge amb qüestions semblants a aquestes:

- què vols fer amb la teua vida?
- què vols fer amb tu mateix?

I és que aquest diari que haurà iniciat, li ajudarà a aclarir i formular la seua vida entorn de Déu, serà l'expressió de la pròpia identitat i serà l'orientació i la direcció de la seua pròpia existència, així que et tocarà cuidar molt bé aquest gran tresor.

En aqueix projecte personal, el teu acompanyat haurà de conèixer-se a si mateix per a arribar a tindre una imatge real, però la gran dificultat que trobem en molts acompanyats és la temptació de l'autoengany. I és que es té por de descobrir quelcom que no agrada o a no mostrar-se com s'és per la por a què diran i és que el jove ha de conèixer-se i conèixer el seu món interior, ha d'assumir els propis sentiments, afectes i defectes.

Entre els aspectes que el projecte personal d'un jove ha d'integrar preguntes del tipus qui sóc jo?, Quina és la meua situació actual?, Què pretenc fer de la meua vida?, Per què faig el projecte personal?, Quins objectius concrets desig aconseguir en la meua vida?, Quins mitjans tinc per a aconseguir-los?

La preparació i l'elaboració del projecte personal ofereixen un temps especial per al discerniment espiritual. I és per això, que ha de preparar-se en aquesta clau, posant-se a l'escolta de l'Esperit, perquè del que es tracta és de buscar i descobrir el que Déu vol de mi en aquests moments. A través del discerniment s'arriba a les opcions i eleccions que han d'orientar la vida.

Però també el projecte ha de realitzar-se d'una manera reflexiva i ha de ser constantment revisat i avaluat. Si s'ha preparat a la llum de l'Esperit, també la seua revisió convé fer-la en aquesta mateixa línia.

També és important que tu com a acompanyant hages realitzat o continues realitzant el teu projecte personal, perquè vas a haver d'ajudar al teu acompanyant a discernir i fer-li veure la presència de Déu i per a això, tu deus d'haver sigut acompanyat i haver realitzat tot el procés que realitzaràs ara des de l'altre punt.

Per a Déu, açò és molt important, i és per això que ha desitjat escriure't una carta que trobaràs en el CD.

També hi ha un decàleg que pots consultar, t'ajudarà a situar-te al costat del teu acompanyat, ni davant ni darrere, al seu costat. També trobaràs un quadern de vida, que et servirà com guia per a realitzar un bon acompanyament.

Ànim, la tasca que comences és fascinant però tu continua posant la teua vida en les mans de Déu.

En resum...

QUÈ ÉS EL PROJECTE PERSONAL DE VIDA?

És un mitjà educatiu per a ajudar-nos a créixer personalment en el seguiment de Jesús. Anem a explicar-ho millor paraula per paraula:

▣ És **un projecte**: O siga, un pla que s'escriu en un paper per a fer-ho realitat en la vida. Tots/as hem vist el plànol d'una casa. Encara no existeix, però volem fer-la i dibuixem el projecte per a després construir-la d'acord amb ell. El PPV és aquesta làmina en què dibuixes el que vull fer de mi mateix/a, de la meua vida al llarg d'un curs.

▣ **Personal**: És a dir, no es referix a coses, peces o obres, sinó a persones: Cristina, Paco, Roberto, Tere... I a cada una d'elles. És personal, i per això, diferent i original. No es pot copiar. Algú té les empremtes dactilars igual a un altre? Perquè tampoc pot haver-hi dos PPV iguals.

▣ de **vida**: El projecte personal és de vida, de tota la nostra vida. No es referix als nostres espais i temps explícitament religiosos o creients (moments d'oració, celebracions comunitàries, festes, reunions de grup, compromís en el meu camp d'acció...). Som persones que treballem amb un sou o sense sou, o busquem treball, tenim o no una relació de parella i de família, usem diners, vivim una relació d'amics/as, tenim temps lliure, experimentem una sexualitat, ens formem, ens alegrem, patim uns problemes, ens avorrim, tenim una fe en Jesús i unes actituds en la vida, esperem coses de nosaltres mateixos i dels altres, estem implicats en la parròquia, en un grup o en un moviment, vivim en un poble o una ciutat, ens comprometem en el nostre ambient..., tot açò i molt més és la nostra vida, la de tots els dies. Ella és el centre de mira del PPV.

▣ Encara que està implícita, hi ha una altra paraula més darrere del PPV del que ací parlem: la paraula **«Cristiana»**. El PPV es referix a «vida cristiana», «vida com a cristians». Per tant, el PPV és una ajuda per a anar fent la nostra vida a l'estil de la vida de Jesús, ací i ara, com a

cristians en el nostre entorn. Cada persona té en les seues mans la tasca i la decisió de triar un model de vida i de viure segons ell. El PPV ajuda a agafar les regnes de la nostra vida i conduir-la pel camí del seguiment conscient i madur de Jesús.

Concretant més, és un instrument:

Per a formular personalment, açò és, pensar i escriure, i per a contrastar en grup, és a dir, exposar i dialogar, la meua situació personal, la qual cosa viu i on estic, i els objectius i els mitjans que em propose per a créixer com a seguidor/a de Jesús, de cara a un termini de temps (normalment un any), en aquests cinc àmbits de vida (pot estructurar-se d'una altra forma, però ens val):

- la maduració humana,
- la família i l'afectivitat,
- la dimensió eclesial,
- el treball/estudi i la formació,
- la dimensió sociopolítica.

•Des de la *perspectiva de la història* el PPV complirà tres funcions:

- Cap al teu present, el PPV serà punt eix de suport, entorn del qual la teua personalitat va construïnt-se com a unificador de les teues aspiracions personals.
- Cap al passat, possibilitarà la soldadura de sentit des de la integració, objectivació, reconciliació i vivència de la teua història com a història de la salvació.
- Cap al futur, el PPV articularà, degudament, la necessària i dinàmica tensió cap al mateix com a element motor i impuls d'estructuració de la persona.

ACOMPANYAT

2- EN CAMÍ !

“I començant per Moisès i seguint pels profetes, els va explicar el que es referia a Ell en tota l’escriptura.”

VIU-HO

No hi ha res com viatjar acompanyat!! Viatjar amb algú amb el que pugues compartir les teues experiències, les dificultats, les alegries, les preocupacions, les decepcions, les satisfaccions, fa el camí més suportable.

Açò em recorda l'inici d'aqueixa cançó que diu: *"què difícil és caminar en soledat..."*. I és que no es pot anar per la vida a soles. Encara que creguem que podem recórrer el camí de la vida sense ser acompanyats per ningú, la veritat és que estem condemnats al fracàs si no som capaços de reconèixer les nostres pròpies debilitats i limitacions i ens deixem guiar per algú que ha tingut unes experiències en la vida que ens poden servir.

Quan anem sols, ens pot passar el que li va passar a Israel: caure en la desesperació perquè va ser víctima del seu propi orgull i autosuficiència. Li va donar l'esquena a Déu i van fracassar com a Poble de l'Aliança.

Però, així i tot, Déu no els va deixar de la seua mà. Perquè encara que s'equivoquen de camí, EL SER DE DÉU ÉS SER ACOMPANYANT. No els va deixar a soles en el desert després d'eixir d'Egipte guiats per Moisès encara que es van revelar contra Ell per les dures condicions de vida, tampoc els va deixar en el desterrament de Babilònia després que la seua superba i prepotència els haguera portat a la ruïna com a poble, ni tan sols els va abandonar quan l'un darrere de l'altre van apedregar, matar o exiliar a cada un dels profetes que els va enviar.

En una de tantes vegades que el Poble d'Israel es va sentir perdut va exclamar: *"M'ha abandonat el Senyor, el meu amo m'ha oblidat"*, al que Déu li va respondre: *"És que pot una mare oblidar-se de la seua criatura, no commoure's pel fill de les seues entranyes? Perquè encara que ella s'oblidi, JO NO T'OBLIDARÉ"* (Is 49,14-15).

Déu no pot deixar d'acompanyar-nos perquè cada un de nosaltres hem eixit de les seues entranyes. No pot, per tant, deixar que cap de nosaltres ens perdem pel camí de la vida perquè Ell és el nostre Pare-Déu i nosaltres som els seus fills. Ell es commou davant de la nostra fragilitat i la nostra obstinació a voler recórrer el camí sols.

Si experimentem la freda soledat del camí potser trobem el seu origen en què no acceptem que ningú ens diga per on hem d'anar. Evitem l'encontre amb Déu perquè creiem que la seua Paraula retalla les ales de la nostra llibertat. Aquest pensament es troba MOLT LLUNY DE LA REALITAT!! Déu es fa company perquè aprenguem a usar les ales que Ell mateix ens ha regalat, perquè volem alt, molt alt i, estant prop d'Ell experimentem l'autèntica LLIBERTAT.

Volar alt!! Pareix un impossible veritat? Però aqueix és el projecte de Déu amb cada un de nosaltres i per a Déu no hi ha res impossible. Només cal deixar-se acompanyar per Ell perquè ens ensenye com arribar al màxim alt.

Si l'essència de Déu és ser acompanyant, la nostra és ser ACOMPANYAT...

SENT-HO

Si en el llibre *Cridat*, et vaig mostrar les cridades que va fer Déu als hòmens a través de la Història de la Salvació, i descobrirem junts per què i per a què cridava Déu i ens en vam adonar que Déu desitja el millor per al seu poble i decideix establir una aliança amb ell; Déu vol al seu poble i vol escriure amb ell la seua història de salvació. Davant d'aquesta cridada ens identifiquem amb alguns personatges de la història i vam poder donar-nos compte que com ells nosaltres també sentim sorpresa o temor quan ens sentim cridats per Déu.

Però què hi ha novament en la Història de la Salvació? En aquestes pàgines ho entendràs, així que et convida a continuar llegint...

I és que Déu no es queda al marge de la història de les persones. Déu penetra i entra en la història on la paraula clau és ALIANÇA. Déu fa una aliança per a ser company de camí de l'home, intervé allí on l'home està i fa la seua vida.

No s'exigeix que l'home pugui a l'Olimp o es transforme en Déu. Déu pren la iniciativa de baixar i de fer-se home. I és en Jesús de Natzaret on l'aliança de Déu amb l'home aconsegueix la seua plenitud fent-se ell mateix home: *"La paraula es va fer carn i va acampar entre nosaltres"* (Jn 1, 14).

Déu vol la nostra salvació i el misteri d'aquesta apareix a la història de l'Antic Testament, a la revelació del Nou Testament, len 'Església en el seu caminar pels segles, en els esdeveniments i persones que han teixit pàgines de resposta a Déu... El misteri de salvació no és el que no veiem, sinó el que veiem, la qual cosa palpem i ens porta a preguntar-nos: Però com Déu pot obrar així?

Molt fàcil, perquè Déu ens coneix i vol que també tu conegues la història de les persones que et rodegen i és que entrar en la història de l'altre no canvia la teua història però si la modifica.

Quantes vegades li has dit a una altra persona “Compta’m coses teues!”? Únicament amb la pretensió de conèixer-la més, i a Déu? Li has parlat de les teues coses?, Tal vegada si continues amb el teu diari i des del silenci, compartint un mateix escenari, li comptes com et sents, segur que sentiràs comprensió, proximitat, i sobretot et sentiràs acompanyat i tranquil.

A través de la Història de la Salvació no pretenc repetir-te una vegada i una altra quelcom del que estic segur que ja coneixes, sinó que vull que intentes descobrir a través d’aquesta història, la teua pròpia història i continues caminant cap a la trobada amb Déu per a reconèixer com Ell actua en la teua vida.

Els Patriarques

La història del poble de Déu té el seu inici amb ELS PATRIARQUES, concretament amb Abraham qui va formar “el poble de Déu” i comença a caminar amb la benedicció de Déu en busca de la Terra Promesa.

Si continuem avançant i ens detenim en la següent etapa, arribem a l’esclavitud a Egipte i a l’Èxode: els descendents dels Patriarques van ser esclavitzats pels egipcis. Però Déu va triar a Moisès, com un gran líder, per a alliberar els israelites de l’esclavitud, perquè va escoltar el clamor i l’opressió del seu poble.

Déu dona a Israel la possibilitat de viure una nova vida en plenitud, des de la llibertat, però açò significarà que Israel no tindrà problemes?, Quin Déu ho resoldrà tot? Doncs no, la veritat és que Déu els va ajudar en el seu alliberament i van descobrir una vida amb llibertat, una vida alegre, una vida que és benedicció de Déu però es van evitar prompte la tristesa, el dolor, el patiment que és consubstancial de la vida.

Israel ha vist com el Déu que els acompanya resolva els seus problemes i quan hi ha una dificultat que abordar, si no la resol expeditivament és perquè no està amb ells.

Tal vegada ens tocaria pensar que aquest poble, hauria d'estar tan agraït que es mantindria fidel al seu Déu, però és aleshores quan el poble comença a murmurar i atribuir despropòsits a un Déu que no coneixen adequadament. El concepte de Déu que s'ha format el poble és erroni i incomplet. El problema d'Israel no és que no creguen sinó que no creuen en el Déu verdader.

I tu, quantes vegades has cregut que si Déu està amb tu gens roïn passarà? Perquè Ell t'ajudarà però no evitarà els teus mals, sinó que et tocarà pregar per a intentar saber què vol Déu de tu, en aquest moment de dificultat o d'alegria.

També tu et trobes en un Èxode, una crida a eixir i posar-te a caminar cap a la llibertat, deixant de banda les esclavituds que t'oprimeixen, quines són?, Què t'esclavitza i què et fa lliure?

Déu durant tot el pelegrinar del poble d'Israel pel desert, mai els va abandonar, unes vegades estava més prop, altres més lluny i altres com si no existira, però ací seguia ell i va haver-hi un moment en què Déu va parlar a Moisés des de l'albarzer ardent i hui Déu et continua parlant en l'albarzer ardent del teu cor per a dir-te quin camí has de seguir. Li escoltes? El desert, és el lloc ideal de trobada amb Déu, et convida que et detingues un moment en el camí, el desert també és el lloc de l'aprenentatge, per tal de superar obstacles i conèixer més Déu. I és en l'experiència del desert i de la nova aliança en la Muntanya Sinaí, quan el poble adquireix la convicció d'haver sigut creat per Déu.

Déu segueix enamorat dels hòmens, et continua amant tant que vol que et deixes guiar per Ell, vol tornar amb tu al desert per a parlar-te al cor... i poder seduir-te... Així que et convida a tancar els ulls, i escoltar aquesta cançó de Ain Karem, *Seducida*.

Busca un lloc tranquil; pren consciència del teu cor i deixa que escolte el que Déu et diu... Un Déu que és amor, tendresa, fidelitat, perdó, pare/mare,... Reposa't en ell i deixa't seduir, deixa't enamorar per les

seues paraules... El sents al teu costat? Si és així, podem continuar amb la història.

La Terra Promesa

Després d'eixir d'Egipte i deambular pel desert, el poble d'Israel, va conquerir LA TERRA PROMESA, i deixa de ser un poble nòmada de pastors per a convertir-se en un poble sedentari. Es van dividir en tribus i es van organitzar per a repartir la terra i viure com un poble solidari. Déu promou el seu projecte de vida solidària. Ho eres tu?, Sents quin Déu forma part del teu projecte personal i et convida a fer el bé amb els teus germans?

La monarquia

Anys més tard, comença la MONARQUIA del Regne d'Israel on els reis abusen del seu poder i els profetes han de recordar-los quin era el projecte de Déu. I Déu, què va fer? No es va quedar sense fer res, perquè enfront dels abusos dels reis, Déu va exigir justícia. Creus que Déu continua permetent les injustícies que existeixen en el nostre món? o a través de nosaltres, en el nostre camí, està emprant els nostres llavis per a denunciar les injustícies que pateixen els més dèbils?

Babilònia

En BABILÒNIA, el poble d'Israel va estar desterrat uns 50 anys després de destruir Jerusalem i després d'haver-se desviat del camí de Iahvé i havent sigut infidel a la seua aliança. Però fins en aquests moments Déu està consolant, animant la fe i l'esperança del seu poble.

Després del desterrament, els jueus van reconstruir Jerusalem i els profetes encoratgen en el poble l'esperança del Messies que ha de vindre i Déu es va revelant com a Pare i com a Mare. I Déu ajuda al seu poble a reflexionar la seua història i la seua experiència de vida perquè

el poble fa una relectura del seu passat des de l'òptica de la fe entorn del significat de l'existència humana.

Dins de la història d'Israel veiem que Déu és redemptor i alliberador. Déu va alliberar a Israel de l'esclavitud a Egipte i va acabar el seu exili en Babilònia. Aquestes accions no sols demostren el poder alliberador de Déu, sinó que també manifesten la seua compassió i perdó per la infidelitat del seu poble. L'amor de Déu que va inspirar la creació impulsa la seua activitat redemptora i alliberadora.

Déu no sols crea, tria, redimeix i allibera; Déu acompanya. Déu mai ha abandonat el seu poble. Déu ha acompanyat el seu poble en la seua esclavitud, el seu exili i en la seua infidelitat. Déu no ens abandona al patiment, sinó que ens acompanya en qualsevol situació.

I es va complir el que promet...

La Història del Poble d'Israel culmina amb el naixement de Jesús en Betlem. Per a arribar fins a aquest moment, hem de parar-nos en la trobada de Déu amb Maria a través de l'àngel Gabriel.

Encontre en què ella es va fiar de Déu i comença a sentir-se acompanyada per Déu per a superar les diferents situacions de la seua vida amb què s'anava a trobar fins que Jesús va nàixer, moment en què Déu acompanyaria el seu fill i aquest al seu Mare. I és que Jesús, no és un intermediari més, sinó és el mateix Déu, que ha vingut a portar la salvació i la vida eterna. I és que així comença una nova era en la història de la humanitat

Els apòstols van necessitar al Senyor Jesús per a entendre, i, a pesar de la presència, de les paraules i de la companyia de Jesús, no entenien tot el que ell els deia.

Realment podem parlar d'esperança enmig d'aquesta història? Sí. Déu sempre s'ha mantingut fidel, perquè Déu sempre ha volgut la salvació

del seu poble. Al llarg de la història pots identificar els elements fonamentals de l'esperança, i podem dividir aquests elements en dues categories: l'acció divina i la resposta humana.

No tractaré de dir-te paraules boniques o aquelles que les teues oïdes vullguen escoltar, sinó que des de la teua pròpia història, pronunciaràs paraules des del cor carregades d'emocions i sentiments, paraules de fe per haver establert una relació d'intimitat, confiança i seguiment de Déu.

No sempre és fàcil comprendre amb “la trama de la vida”. El poble de Déu va necessitar la intervenció dels profetes que li ajudaven a descobrir que Déu estava en tot el que li passava. Per tant, tu també necessitaràs l'ajuda d'algun acompanyant que, igual que en l'Antic Testament, t'ajude a descobrir la presència de Déu en tots i cada un dels moments de la teua vida.

Només així podràs dir-li al Senyor “anant amb tu res m'inquieta, vaig amb pau i força; anant amb tu tot s'espera, cada matí és nova”, has escoltat alguna vegada aquestes paraules?, Les has meditat en el teu racó al Senyor? o algú t'ha dit alguna vegada que junt amb tu se sent fort?

Aquestes paraules són d'una cançó, ja veus que és molt curteta, escolta-la i canta-li a Déu que amb ell al teu costat tot és distint. En el CD la trobaràs *Yendo contigo* de Migueli.

COMPROMET-TE

Jesús vol ser el teu company de camí en aquest moment, un company que t'ajude a carregar amb la teua motxilla, un company que vol escoltar-te, un company que et done les forces quan tu estigues dèbil que t'ajude quan tu no pugues més, vols que t'acompanye en el camí? És que a vegades ens encabotem tant a caminar sols per la vida, com a òrfens, tristos... i Jesús ens està esperant, només hem de dir-li acompanya'm.

Si és així, tanca els ulls i escolta el que Déu vol dir-te en la cançó *SSI quieres te acompaño en el camino* del Pare Eduardo Meana.

Si Jesús arribara a ta casa per a visitar-te per uns dies, i si arribara inesperadament, què faries?

Sens dubte, a un visitant tan honorable li donaries la millor habitació i li serviries el millor dinar. A més, li diries que és un honor tenir-li en ta casa i que és un gran privilegi per a tu servir-li. Però... en veure'l arribar, aniries corrent a la porta amb les mans esteses per a donar-li al teu visitant celestial una cordial benvinguda?

O hauries de canviar-te de roba, amagar algunes revistes i posar en la taula la Bíblia? Hauries d'apagar la ràdio o el televisor amb l'esperança que no haja sentit el programa que estaves escoltant o veient? Amagaries la teua música popular i posaries a la vista alguns CD'S de música cristiana?

Li obriries immediatament la porta o... hauries d'afanyar-te per a arreglar un poc el desorde? Si el Salvador passara uns dies amb tu, continuaries fent el que sempre fas? Diries el que sempre dius?

Portaries a Jesús per a presentar-lo als teus amics o desitjaries que ells s'absentaren durant la seua visita?

Continuaries amb la teua vida de la mateixa manera que tots els dies?

Voldries que Ell romanguera indefinidament en ta casa o faries un sospir de satisfacció quan per fi se n'anara?

Serà interessant saber el que faries si Jesús arribara a ta casa per a passar uns dies amb tu. No et pareix? Seria divertit que compartírem el que fariem si Jesús vinguera a la nostra casa, així que et propose que compartisques el què faries si Jesús fóra a ta casa en la secció del llibre *Acompanyat* que trobaràs en la pàgina web www.juniorsmd.org. D'aquesta manera si Jesús, algun dia va a ta casa, sabràs el que has de fer i l'altres no importa.

I és que Jesús ens estima i ens vol tal com som, encara que nosaltres moltes vegades ens frustrem i creguem que som inferiors a altres, o que hi haja coses que no saps fer. Per què no penses ara com et presentes tu davant de Déu en aqueix trobe?

És per això que et convida a llegir el salm següent:

*Hui, Senyor, em presente davant de tu
amb tot el que sóc i el que tinc.
Acudisc a tu com a persona assedegada, necessitada...
perquè sé que en tu trobaré resposta.
Sent que no puc viure amb el dubte tot el temps
i que s'acosta el moment de prendre una decisió.*

*Desig posar-me davant de tu amb un cor obert com el de Maria,
amb els ulls fixos en tu esperant que em dirigeixes la teua Paraula.
Desig posar-me davant de tu com Abraham,
amb el cor ple de la teua esperança,
posant la meua vida en les teues mans.
Desig posar-me davant de tu com Samuel,
amb les oïdes i el cor disposats a escoltar la teua voluntat.*

*Ací em tens, Senyor,
amb un desig profund de conèixer els teus designis.
Voldria tenir la seguretat
de saber el que em demanes en aquest moment;*

*volguera que em parlaves clarament, com a Samuel.
Moltes vegades viu en l'etern dubte.
Viu entre dues forces oposades que em provoquen indecisió
i enmig de tot no acabe de veure clar.*

*Trau-me, Senyor, d'aquesta confusió en què visc.
Vull saber amb certesa el camí que he de seguir.
Vull entrar dins de mi mateix
i trobar la força suficient
per a donar-te una resposta sense excuses, sense pretextos.
Vull perdre tantes pors
que m'impedeixen veure clar
el projecte de vida que pugues tindre sobre mi.*

*Què vols de mi, Senyor? Respon-me!
Vols que siga un deixeble teu
per a anunciar-te enmig d'aquest món?
Senyor, què esperes de mi? per què jo i no un altre?
Com tindre la seguretat que és aquest el meu camí i no un altre?*

*Enmig d'aquest eixam de dubtes
vull que sàpies, Senyor, que faré el que em demanes.
Si em vols per a anunciar el teu Regne, compte amb mi, Senyor.
Si necessites la meua col·laboració
per a portar a totes les persones amb què em trobe cap a tu,
compte amb mi, Senyor.*

*Si em crides a ser testimoni teu d'una forma més radical
com consagrat enmig dels hòmens,
compta amb mi, Senyor.
I si et trobes amb el desig de dirigir la teua Paraula a les meues
oïdes i al meu cor,
parla, Senyor, que el teu serf escolta.*

I és que amb aquest salm segur que has après que la millor manera de presentar-te davant de Déu, de trobar-te amb ell des de la senzillesa i la

humilitat, deixant de banda les coses que saps fer i les que et costen més i que a vegades es converteixen en impossibles.

Així que per a poder ser feliços i fiar-nos de Déu per què no escrius aquelles coses que són impossibles per a tu? i no cal oblidar que segur que hi ha coses què també saps fer molt bé, escriu-les també.

I ara, busca el teu lloc sagrat, acudeix a ell i ofereix-li en oració els teus impossibles, segur que amb la seua ajuda ell els farà possibles. Recordes que Déu no crida als més capacitats sinó que capacita als que crida? Perquè així mateix, Déu vol dir-te que hi ha coses que són més difícils d'aconseguir si camines a soles, però que si camina junt amb tu, tot serà més fàcil, només has d'intentar-ho, t'animes?

I per a acabar ofereix-te a Déu amb aquesta cançó *Esto que soy, eso te doy* del Pare Eduardo Meana, amb ella tornaràs a descobrir que som allò més valuós que Déu té.

CELEBRA-HO

Vull que descobrisques que tu, amb el teu nom i cognoms, formes part del pla de Déu, igual que Abraham, Moisès i tot el poble De.

És per això que vull que escoltes *Un largo viaje* de Marcela Ermot, cançó en què estic segur que et pots veure reflectit, perquè les inseguretats que tens, els temors t'impedeixen tantes vegades arribar fins a Déu o sentir-te que eres el seu somni. Tal vegada si et parares a comparar el teu camí, amb el camí del poble d'Israel pel desert segur que descobriries que el Déu dels impossible fa possible de nou totes les coses.

Però és que ara vull que mires aquest vídeo, i compara el teu viatge amb el de Jesús, com a Déu fa noves les coses independentment de la teua vida, de la situació que travesses ara, tant si estàs decebut com si estàs feliç.

(Mira'l i després continuem; vídeo “Un largo viaje” .

(http://www.youtube.com/watch?v=-pF2LEne_7A&feature=related)

Tal vegada també poden ajudar-te aquestes dues cançons *Confía* de Fra Nacho o *Nada es imposible para ti* de la Germana Glenda.

Mira arrere, i reviu un dels moments en què hages sentit alguna inseguretat o en els que hi haja hagut quelcom que siga impossible que realitzares, i estic segur que en tornar la vista arrere descobriràs la presència de Déu que t'acompanya i et cuida com un Pare. I per què el descobreixes? Perquè fins ara només veies amb els teus ulls, estaves cec, ara has après a mirar amb els ulls del cor; el sents al teu costat en aquests moments?

I és que la història parla de la presència i de l'amor de Déu per a tota la humanitat i per a cada home personalment. Des de l'inici de la creació, quan Déu va crear a l'home a la seua imatge i l'home li va desobeir, però Déu mai els va deixar sols. En l'Antic Testament, en la història del Poble

escollit d'Israel Déu es fa present de manera perenne i hem pogut llegir anteriorment com l'acció de Déu cap "el seu" Poble és sempre favorable.

Però l'instant definitiu de la història va arribar fa més de 2000 anys quan Déu es va fer home, en la persona de Jesucrist, i ha volgut viure i compartir la vida humana en totes les seues realitats quotidianes de la família, del treball, de l'amor i del patiment. La vida de Jesucrist no sols hi ha marcat al món durant uns anys, sinó que la seua influència ha perpetuat fins hui.

Des de que Déu va voler entrar en la història d'un Poble, acompanya tota la humanitat, així com cada persona. En tornar la vistan cap arrere en la teua pròpia vida i en la teua pròpia història personal, segur que pots descobrir també aquesta presència divina que t'acompanya i et cuida.

El Poble d'Israel va saber descobrir l'especial intervenció de Déu en la seua història, i com la benedicció que Déu va donar als jueus era un bé per a tota la humanitat. Amb Crist es va fer realitat la promesa: Déu va entrar en la història i va voler rescatar als que vivíem en les tenebres del pecat i de l'error. Per això la història té un sentit sagrat: cada moment pot quedar redimit per Crist, o pot continuar manifestant les tenebres del pecat.

També hui cada home o dona pot canviar la seua vida quan arribe a aquesta certesa: Crist "em va estimar i es va entregar a si mateix per mi" (Ga 2,20).

Pensa en aquesta frase bíblica. Et dónes compte que Jesús va ser capaç d'acompanyar a tota la humanitat en els seus patiments, i els va prendre, els va carregar en la seua creu i es va entregar fins a l'extrem perquè Déu, son Pare va estar al seu costat en els moments de debilitat, de murmuració, igual que va estar quan el seu poble caminava pel desert o quan segur que està al teu costat en els moments de cansament, desesperació, així que demana-li a Déu que et de forces per a fer les que més et costen, i que t'ajude a fer possibles, els teus

impossibles.

Tal vegada siga més senzill, si prens uns dels impossibles que abans havies escrit i et compromets a intentar posar-ho en pràctica, et pareix? Ànim i no et descoratges.

PARLA-LI

Quan estàs fet pols...

...no passa res. O, millor dit, no és la fi del món. Pot ser per molts motius: un conflicte, algun fracàs, l'excés de treball, l'amor o el desamor, els exàmens que pareixen acostar-te a un túnel, la recerca d'horitzons quan tot et pareix anodí... Hi ha tantes raons per a estar empenyat a vegades... Ara **bé, en la vida hi ha un repte.** No has de caure en espirals de desànim en què pareix que es trontolla la teua vida.

1. La vida té contrastos

"Tot té el seu moment, i cada cosa el seu temps davall el cel: El seu temps el nàixer, i el seu temps el morir; el seu temps el plantar, i el seu temps l'arrancar allò que s'ha plantat, el seu temps el matar i el seu temps el curar"

I això la fa bella. Hi ha **dies –o èpoques- en què tot marxa bé. I hi ha altres temporades molt més àrides, en les que pareix que no puc més.** Llavors em pareix inevitable afonar-me, vindre'm baix, lamentar-me amb plor trist. Però, no és viure reconèixer que els moments bons no estan garantits, ni els roïns tenen l'última paraula? No cal perseguir allò que estimes, sabent que a vegades el camí no és fàcil? **No hi ha desig profundament alliberador a acceptar el que vinga i lluitar sense certeses per allò que sent que val la pena?** Benvinguts siguen els contrastos.

Sóc capaç d'afrontar la contradicció, els moments més difícils, la dificultat? Reconec com hi ha de bo en la meua vida? Aprenc de les moments dolents, sense vindre'm baix quan això roïn pareix pesar més?

En busca de Déu

On trobar el Senyor?

Per on anar per a seguir els seus passos?

El seu camí és el camí de l'entrega sense límits;

el seu camí és el camí de l'amor sense límits;

el seu camí és el camí de la confiança sense límits;

el seu camí és el camí de l'esperança sense límits.

On trobar el Senyor?

Qui el podrà posseir?

El posseirà qui l'utilitze;

*qui busque Déu no pel que puga aconseguir d'ell,
sinó per Déu mateix, que és el premi.*

El posseirà qui es deixi posseir pel Senyor;

qui es deixi habitar per ell.

On trobar el Senyor?

Què caldrà fer?

El trobarà qui es deixi fer per ell;

qui prepare en el seu cor un lloc on puga habitar.

El trobarà qui ama a Déu gratis;

qui busca a Déu per amor.

2. Déu en la boira.

“Per l’entranyable misericòrdia del nostre Déu ens visitarà el sol que naix de l’alt per a il·luminar als que viuen en tenebres i ombres de mort, per a guiar els nostres passos pel camí de la pau” (Lc 1,78-79)

Pareix més clar que Déu m'acompanya quan la vida em somriu. Llavors entenc que Déu em cuida. Però, i quan estic empenyat? Quan perd peu en la vida? Hi ha vegades en què és quasi impossible sentir-lo. Ni tan sols trobe la pau suficient per a buscar-lo. En eixos moments vull

protestar, cridar, queixar-me o reclamar-lo perquè em pareix que no està sent tan infinitament tendre ni protector com “va prometre”. Llavors l’oració es torna en un lament o en un reprotxe. Però vaig aprenent a reconèixer que ací, en la tempestat, també em continua cuidant. Que Déu no és un Déu blanet per a vides toves, sinó un Déu encarnat per a vides humanes, un Déu bolcat en els seus fills fràgils. Que em fa fort en la debilitat, que a vegades m’alleuja en rostres amics, en bromes familiars o em dóna l’esperança suficient per a anar caminant, que no és poca cosa.

Què passa amb Déu en eixos moments d’ofec, d’aclaparament o de tristesa?

«Vull seguir-te»

*Vull seguir-te, Senyor, enmig d’aquest món;
vull seguir-te enmig de tantes dificultats,
enmig d’una societat que passa cada vegada més de tu;
enmig de tanta gent que, sense saber-ho,
està famolenca i necessitada
d’allò que l’òmpliga de veritat.*

*Vull seguir-te, Senyor,
perquè sé que em necessites per a crear un món
on regne cada vegada més la justícia, l’amor i la pau;
un món on tots
es puguem cridar algun dia germans de veritat;
un món on tots et reconeguen i s’acosten novament a tu;
un món on l’única llei siga amar-nos com tu nos vas amar.*

*Hui, Senyor, vull renovar la meua opció per tu.
Vull dir-te que continues sent important en la meua vida,
que et necessite.
Vull dir-te que sense tu estaria perdut i desorientat
perquè tu eres llum per als meus ulls i calor per a la meua ànima.*

*Sé, Senyor, que tindre't en el centre de la meua vida no és fàcil,
que les dificultats afloraren sense jo buscar-les.
Algunes vegades seran els que em rodegen
que m'invitaran a deixar-te;
altres serà la meua peresa, la meua comoditat, el meu orgull, el
meu «jo».*

*Malgrat tot, vull llançar-me en el buit,
vull apostar per tu.
Perquè sé que només qui aposta en aquesta vida
és capaç de guanyar qualsevol cosa;
perquè sé que seguir-te és fer un exercici de confiança total
i jo estic disposat a realitzar-ho,
perquè tu no em vas a defraudar.*

COMPARTEIX-HO

En primer lloc, os convida que realitzeu una dinàmica titulada “El fil de la meua història”, en què consisteix, molt senzill, primer pensaràs què he viscut?, Què grans moments hi ha en la meua vida? I quina empremta han deixat en mi?

Una vegada tingues clar aquets moments, prendràs un cabdell de llana i tallaràs un tros de la llana i plasmaràs en ella mitjançant llaços i nucs, els moments més significatius de la teua vida: faràs un llaç en aquells moments que siguen bons, alegres,... i faràs un nuc en el fil a l'altura d'aquells moments que has viscut i t'han fet patir, que han sigut en definitiva més dolents.

Al cordó pots anar donant-li la forma que vulgues: un llaç com a símbol d'una vida entesa com un regal; un gran nuc que marque una diferència amb la resta dels nucs; nugar altres fils que indiquen la presència destacada d'altres persones en la teua vida, etc...

Una vegada hages fet açò, i tots tingueu la vostra vida en un fil, busca un company i conta-li la teua història, això sí, eres lliure i pots contar fins on tu vulgues. En aquesta parella que formeu, heu de decidir qui comença a parlar i l'altra persona ha d'escollar atenta i després fareu un breu silenci, perquè quan l'altra persona parli, pugues haver emmudit la teua veu interior i tingues les oïdes i el cor disposats a escoltar.

Després en grup, podeu posar en comú, com vos heu sentit, si estaves tranquil, si has pogut contar tot o no.

Sobretot heu de sentir que sou lliures, que a nosaltres ens costa molt expressar els nostres sentiments i sensacions amb aquells que menys coneixem, però segur que com Jesús està present, Ell posarà les paraules en la teua boca, així que sent-te segur.

No obstant això, junt amb el teu grup de Compromís podeu després d'haver realitzat la dinàmica del fil de la teua vida compartir junt, en la següent sessió, el testimoni De.

En la pròpia història personal d'aquest profeta del llibre del Gènesi, podreu valorar els nombrosos "nucs" de la seua vida i la manera en què gràcies a l'acompanyament de Déu va ser trobant-li sentit.

Arreplegue l'inici de la formació per a aquesta sessió que trobaràs desenvolupada en el CD.

L'aparició en la història d'Abraham suposa un canvi en el relat del llibre del Gènesi. Si els primers capítols mostren la intervenció de Déu en el cosmos i en els inicis de la humanitat, ara Déu es manifesta en la història concreta d'unes persones, per a revelar-se i per a reconduir el curs d'aqueixa història. Des del cap. 12 fins al 50 el Gènesi ens conta la història dels Patriarques, pares del poble De. I de tots els patriarques destaca Abraham, el primer, el pare dels creients, i al que més espai dedica el mateix llibre. Amb la resposta de fe d'Abraham a la crida de Déu comença la manifestació de Déu en la història de l'A.T. Que arribarà al seu punt culminant en els esdeveniments de l'Éxode i en l'Aliança del Sinaí.

La veu de Déu irromp en la vida d'Abraham amb una crida, una orde, una promesa (12, 1-3). La iniciativa la presa Déu i la primera exigència és una renúncia al seu passat pagà, un abandó de la casa de son pare on servien altres déus (Jos 24,2). La segona és la marxa cap a la terra promesa pel mateix Déu. La promesa és una benedicció divina per a Abraham i la seua descendència.

La resposta d'Abraham va ser immediata: "Abraham va anar com li havia dit el Senyor" (12,4). La seua fe es va convertir en obediència a la paraula i aquesta obediència va marcant tot el relat per part d'Abraham.

La fidelitat de Déu i la resposta de fe d'Abraham va teixint l'amistat entre Déu i el patriarca.[\[1\]](#)

[\[1\]](#) Itinerari Diocesà de Renovació curs 2011-2012. Diòcesi de València.

QUADERN DE BITÀCOLA

En aquest quadern hem anotat les qualitats del bon acompanyant. Recorda que aquesta i altres claus de l'acompanyaments les trobaràs en el CD.

Condicions per al diàleg.

Com a acompanyant, en l'encontre amb el teu acompanyat, no oblidés que abans que res sou persones, per això és important que tingues actituds personals. I una cosa molt important és que tal vegada, el jove a qui acompanyes haja trobat altres persones que li han ajudat, però de les que s'ha apartat. No preguntes, tan sols tin molta sensibilitat perquè has de percebre quin efecte produeixes en ell. Has d'ajudar-lo a discernir i has de tenir la capacitat de participar en la tasca del canvi del teu acompanyat sense pretendre modelar-lo segons la teua pròpia imatge i amb la capacitat d'expressar i comunicar sentiments, no has d'intentar buscar respostes a les teues pròpies coses, per a això tu has de tenir les teues necessitats sentimentals ordenades i disposar un oït en tu i l'altre en el teu acompanyat.

Has de ser autèntic, sincer amb tu mateix, és a dir, com deia Rogers, has de ser "congruent" tindre una harmonia entre el que dius, fas i eres.

Deus també acceptar a l'altre, com una persona única, no deus d'estar d'acord en tot amb ell, encara que no aproves la seua conducta has d'acceptar-lo com a persona humana, estimar-lo i tenir una plena confiança en ell. L'acompanyat ha de sentir-se que és acceptat com és amb les seues virtuts i els seus defectes i només així és quan et convidarà no sols a sa casa, sinó que t'obrirà les portes del seu cor. En aquest encontre per al diàleg, l'acompanyat és el protagonista, així que oblida les teues preocupacions i problemes per un moment. Escolta-lo i comprén-lo, acull-lo i intenta veure que camins ha traçat Déu per a ell. Tin molta atenció, perquè com a acompanyant tens una gran

responsabilitat, i si en aquest punt l'acompanyat et veu titubejar, tancarà la porta de colp i no tornarà a confiar en tu.

Sé empàtic, mira la realitat des de l'altre, no des del teu punt de vista, has d'esforçar-te per comprendre la seua conducta, la seua situació, fica't en la seua pell i tracta de veure el món com ho veu ell, des de dins. Has de connectar i ajudar perquè el teu acompanyat pugui obrir-se al bé i a la veritat que encara no ha descobert. Aquesta actitud és molt important i sé que per a tu suposa un esforç, perquè consisteix a eixir de tu mateix per a ficar-te en l'altre i tractar de veure i sentir les coses des de l'altre.

Però a vegades tot açò no és tan fàcil, tal vegada el teu acompanyat arriba a tu bloquejat, amb poca capacitat de comunicació i és que porten tantes coses tancades dins que temen ser ells mateixos, temen que no els acceptem, temen... Per tant per a establir una relació i començar a dialogar haurà d'existir confiança mútua.

Si en algun moment detectes que has creat dependència en el teu acompanyant, convida'l que busque un altre acompanyat i mai intentes minorar o restar importància al problema que el jove t'està mostrant o demostrar que tens experiència en tot açò i com solucionar-ho, això mai, ha de ser ell mateix qui trobe la solució al problema.

No sigues impacient, i encara que penses que no ho eres, amb els teus gestos i/o paraules estaràs dient que sí i el teu acompanyant necessita temps per a madurar les seues decisions i prendre-les. Perquè si açò ocorre, t'hauràs convertit en una persona a qui acudeix l'acompanyant a escoltar més que parlar, a esperar solucions, en compte de buscar respostes, a... Veritat que açò no ho volem?

Per tant molt d'ànim, que tens entre mans una de les joies que Déu més vol, cuida-la, acull-la amb afecte, escolta-li amb atenció, ajuda'l a què es descobrisca a poc a poc i que descobrisca a Déu en la seua vida, ah! se m'oblidava que el vostre lloc de trobada, siga un lloc on el clima siga apropiat per a parlar.

ACOMPANYAT

3. AVANT T'ESTAVA ESPERANT

*“Alguns de nosaltres van anar al sepulcre i el trobarem
com les dones havien dit.”*

VIU-HO

“Mare no hi ha més que una” Quantes vegades haurem dit o escoltat aquesta expressió! I amb raó. Entre els millors records de la nostra infància es troben els moments viscuts amb les nostres mares. Les seues cures, els seus besos i abraços, s i també, com no, els seus reganys. Però, sobretot, moltes vegades vénen a la nostra ment aquelles paraules sàvies que eixien de les seues boques, aquells consells i recomanacions que eixien d’un cor que no podia més que estimar-nos (encara que, a vegades, no ho entenguérem així).

La missió d’una mare no és només proveir-nos d’allò que necessitem per a viure (aliment, roba, llar) sinó, sobretot, acompanyar-nos en els primers moments de la nostra vida perquè cresquem en saviesa, aprenguem a estimar i descobrim el sentit de l’existència. Així, amb la seua dedicació i entrega amorosa, la mare guia el seu fill perquè no es perda en el camí.

També Maria, com a mare, va acompanyar Jesús des de la seua concepció. Però ho va fer d’una forma molt especial. Quan ella mirava Jesús, no sols veia el seu fill, al fruit de les seues entranyes, sinó que ho mirava i veia el Messies, és a dir, veia el projecte de Déu-Pare sobre aquell xiquet, veia el seu futur. Ella sentia que la missió que Déu li havia encomanat en la Història de la Salvació era acompanyar aquell xiquet perquè poguera ser el que estava cridat a ser: el Mesías-Salvador de la Humanitat.

Per això respectava els ritmes i temps del seu fill, perquè eren els ritmes i temps de Déu. Encara que no entenia moltes vegades què ocorria, per què Jesús actuava a vegades d’una determinada forma, ella meditava i guardava totes les coses, tots els esdeveniments, totes les paraules en el seu cor. ESCOLTAVA I PREGAVA PER TAL DE PODER ENTENDRE JESÚS, per a poder entendre els plans de Déu sobre Ell i sobre ella mateixa.

Si en el llibre CRIDAT et vaig mostrar com va ser la crida de Maria, com va ser el seu *fiat*, el seu sí incondicional, en aquest llibre vaig a mostrar-te com aquell sí puntual es va convertir en un SÍ SOSTINGUT en el temps. Aquell sí que va consistir en acceptar ser acompanyant de Jesús, tant en els bons moments como en els dolents, un sí fidel a Déu i a l'acompanyat, un sí que esperançat perquè per mitjà del seu acompanyament estava contribuint que la salvació entrara en la Humanitat per mitjà del projecte-Jesús el Messies.

Aqueixa és la tasca de l'acompanyant, ser col·laborador de Déu perquè l'acompanyat arribi a ser el que està cridat a ser. Així és com l'acompanyant, amb el seu servei, la seua disponibilitat, el seu bon fer, la seua capacitat de discerniment i la seua oració contribueix que entre la salvació de Déu en del món.

Quina tasca tan preciosa la de ser acompanyant!! ¡Quina responsabilitat tan gran!! Però, com Maria, tot és possible si s'escolta i es prega allò que s'ha escoltat, si s'és conscient que estem realitzant una obra de Déu, si ens posem en les seues mans i ens deixem il·luminar per Ell.

SENT-HO

Com hauràs pogut llegir al principi d'aquest apartat pareix que algú portava una estona esperant-te.

Per a començar a recórrer aquest camí que tu mateix has decidit iniciar et va a ser necessari un poc més que un mapa o una brúixola.

És molt probable que hages sentit parlar dels *xerpes* que poblen la serralada de l'Himàlaia. Aquest poblat natiu durant dècades ha ajudat a pujar els cims més importants de la regió gràcies a les seues habilitats i els seus coneixements del terreny. Sense la seua ajuda, tractar de trobar el millor camí que han de recórrer els alpinistes es convertiria en una tasca quasi impossible.

La veritat és que en la vida també hi ha sendes innacesibles que dificulten enormement el recorregut, perquè és habitual trobar en els recorreguts de la muntanya alts i baixos molt profunds, trams angostos i de vegades, inclús, hem de caminar a fosques.

No obstant això, abans que nosaltres, altres els han recorregut i la seua experiència, com les dels *xerpes*, ens pot servir per a perdre-li la por al camí i adquirir més seguretat en les nostres pases.

Tal vegada aquest siga el moment de recordar-te a algú que et vaig presentar en el llibre anterior de *Cridat*.

Si vas tenir l'oportunitat de llegir-lo recordaràs que vaig pretendre que conegueres una xica excepcional que al començament quasi de la seua vida va ser capaç d'afirmar un sí decidit que va canviar per sempre la teua vida i la meua; realment va canviar la història de tots els hòmens.

Doncs bé, María segueix esperant-te per a oferir-te la seua disponibilitat d'acompanyar-te en aquest camí. Ella pot ser la millor guia que trobes ja que va ser testimoni de com Jesús, el seu fill, va mostrar un nou camí que molts altres des de llavors l'han recorregut.

I per què Maria?, Senzillament perquè la seua pròpia experiència de vida està repleta d'episodis en els quals va actuar com una mestra de l'acompanyament: meditant, acollint de cor a l'altre, respectant els temps de Déu i ajudant als que van acudir a ella a mantenir encesa l'esperança.

De fet, t'he parlat abans de la importància de revisar la teua vida, de rellegir-la lentament, quasi assaborint-la, per a tractar de discernir els signes de Déu que t'han degut passar desapercebuts a causa del ritme amb què vius la teua vida.

Doncs bé, des del seu *fiat*, des de la seua acceptació a la pregunta que a través d'un missatge li va fer Déu, en la seua vida se van anar mostrant progressivament les respostes a la seua pregunta de partida: com és possible?

Per tant, tu jove caminant, necessitaràs l'ajuda d'un guia en el teu camí, és a dir, d'algú que ho haja recorregut abans, que tinga la suficient experiència com per a donar-te els consells oportuns, i que sobretot, et compasse en el teu ritme en caminar; ni et force a anar més ràpid ni suppose un entrebanc que t'evite prosseguir amb la teu marxa.

Aquest guia has de triar-lo només tu, però per a això convé que conegues quines han de ser les qualitats que hi ha de tindre perquè només així et serà més fàcil trobar-lo.

Jo per la meua part, pense ajudar-te prenent com a referència a Maria ja que en ella trobaràs tots els trets necessaris del bon acompanyant.

Et propose que a mesura que vages interioritzant els passatges que a continuació et relate anotes al final d'aquest apartat les qualitats que busques en el teu propi acompanyant. Aquesta reflexió t'ajudarà més avant a trobar aquella persona a qui li proposes que actue com un guia en el teu camí.

Maria exemplifica, per damunt de tot, la missió d'una mare que accepta amorosament al seu fill i que des del seu naixement, la seua vida queda indissolublement unida a la seua. Només acceptant aquesta premissa

pots arribar a entendre fins a quin punt les mares, junt amb els pares, són capaços de desviure's pels seus fills, és a dir de renunciar inclús a aspectes que els pertanyen en benefici d'ells.

Sens dubte, a causa d'aquesta especial vinculació, les mares, igual que els pares, es converteixen en perfectes acompanyants que els van descobrint als seus fills la vida alhora que són els principals transmissors de la seua fe.

L'acompanyant, moltes vegades actua d'una manera molt semblant, perquè ha d'establir una relació afectiva respecte al qui acompanya perquè en cas contrari, si li resulta absolutament indiferent, no serà capaç de valorar el seu esforç ni tan sols d'empatitzar amb ell.

I al mateix temps, l'acompanyant ha de mostrar aquest particular camí des de la dimensió de la fe. Acompanyar per tant, no consisteix a argumentar si aquesta decisió és bona o roïna, sinó d'ajudar a entendre l'acompanyant, si cada decisió que un pren respon a la missió que Déu li té reservada.

Encara que les Escriptures aporten moltes poques dades de l'anomenada vida "oculta" de Jesús sabem les dades imprescindibles com per a conèixer que Maria va tenir un paper significatiu perquè com diu l'evangelista Lluc Jesús anava creixent en estatura i saviesa. Podem doncs imaginar que Maria des de la primerenca edat de Jesús va cuidar zelosament del seu fill i com a jueva li va transmetre la fe del seu poble, i per tant, les promeses que Déu havia confiat a Israel.

Recordes el passatge de Jesús perdut i trobat en el temple?

Quina mare i pare no s'angoixarien en haver perdut el seu fill?

Aquest succés ocorre en una de les visites de precepte al temple de Jerusalem complint així amb la tradició jueva. Una vegada més els pares de Jesús acompanyen el seu fill a l'encontre amb el Pare.

Doncs bé, precisament l'acompanyament que et propose que realitzes com acompanyat i potser en algun moment com a acompanyant, ha de conduir a aquesta finalitat: a la trobada amb el Senyor.

Pensa una vegada més en el passatge dels deixebles d'Emaús, com finalitza el relat? Exactament!, quan els deixebles reconeixen a Jesús just en el moment de la celebració de l'Eucaristia. Però d'aquest aspecte, et parlaré en el següent apartat perquè l'acompanyament té com a missió final que "el cor et creme"...

Una vegada transcorregut el temps necessari, Jesús comença a fer-se present d'una manera nou entre coneguts i estranys. Resulta molt interessant el protagonisme de Maria en el passatge de les bodes de Canà.

Segons podem llegir en el text de Joan és Maria qui insisteix a Jesús que actue conscient de la seua capacitat per a resoldre la situació de l'escassetat de vi.

"Per aquell temps se celebrava una boda a Canà de Galilea, prop de Natzaret, i estava allí la mare de Jesús. Va ser invitat també a la boda Jesús amb els seus deixebles. I, com faltava el vi, li diu a Jesús sa mare: «No tenen vi». Jesús li respon: «Dona, què ens va a mi i a tu? Encara no ha arribat la meua hora». Diu sa mare als servents: «Feu el que ell vos diga».

Maria com que és acompanyant inseparable del seu fill en el seu creixement i maduresa també li orienta a prendre decisions i li encomana una tasca.

Que important és que el nostre acompanyant també estiga atent a les nostres possibilitats i ens anime a posar-les en valor, com va fer Maria, per a anar comprenent a què estem cridats.

Les bodes de Canà va suposar, per tant, la primera manifestació pública de Jesús i del seu renovat missatge que Joan explica de manera quasi poètica: transformar allò que és corrent, l'aigua, en un fet extraordinari, el vi.

<<Així, a Canà de Galilea, va donar Jesús començament als seus signes.>>

Com ja saps els anys de la vida pública de Jesús, que van seguir als esdeveniments de Canà, van concloure amb la Passió i Resurrecció. Tant els Evangelis com la pietat popular, han emfatitzat la presència pròxima de Maria en els episodis més dolorosos que va viure Jesús. Òbviament, com a mare, va patir en carn pròpia el compliment de la profecia de Simeó (*l a tu dona, una espasa de travessarà l'ànima*) mantenint-se en tot moment als peus de la creu.

El nostre acompanyant també ha de ser testimoni dels nostres xicotets i grans patiments. No oblidis que al principi he apuntat que aquest ha d'establir una relació afectiva amb l'acompanyat.

Que compregues que has de compartir amb ell els teus patiments és molt important ja que es tracta de situacions que determinen la teua existència i posen a prova les decisions de la teua vida.

L'acompanyant, com Maria, no interfereix en la teua situació, tan sols et sosté. I creu-me que aquesta funció que exerceix et pot resultar molt necessària, perquè l'acompanyat necessita sentir-se comprés en el seu patiment i des d'aqueixa realitat començar a albirar una eixida.

De vegades, l'acompanyant simplement et recordarà que està ací, que es troba als peus de la teua "creu", que pateix amb tu, però que gaudeix d'esperança perquè confia en tu i serà el primer a testimoniar **"la teua resurrecció"**.

Quant li devem a Maria, perquè el seu exemple ens mostra una manera d'actuar en la vida dels altres: dirigint-se amb senzillesa, acceptant encara sense comprendre la voluntat de Déu, i sempre esperant esperança...

Arribats a aquest punt, hauràs de preguntar-te quines persones del teu voltant estan disposades a resistir als peus de **"la teua creu"** sense abandonar-te, amb la capacitat suficient per a comprendre't sense

marmolar-te, demostrant-te amb la seua presència que volen recórrer junt amb tu el teu propi camí.

Potser aquesta siga la prova més difícil per a un bon acompanyant, però com et Deia al començament d'aquest apartat per a recórrer els trams del camí més plans i rectes no necessites la companyia d'un guia, però no succeeix el mateix quan es tracta de camins desconeguts i tortuosos...

I finalment, en aquest breu recorregut d'algunes de les qualitats que converteixen Maria en una perfecta companya de viatge, m'agradaria compartir amb tu la importància de la Pentecosta.

Podem també comprendre, que igual que els deixebles d'Emaús, després de la mort de Jesús va estendre la desesperança entre la majoria dels seus seguidors; i precisament Maria pel testimoni que va oferir durant la Passió molts acudirien a ella perquè els contagiara la seua pròpia esperança.

En un context semblant contextualitzem el passatge de Pentecosta. Els deixebles van estar units en una mateixa casa per temor de la situació d'inseguretat a conseqüència de la mort de Jesús.

Aquestes trobades imaginem que es realitzaven entorn de la figura de Maria qui infondria en els deixebles la confiança suficient per a continuar complint amb la missió que els havia sigut encomanada que no era una altra que la que arreplega el llibre dels Fets dels Apòstols: *"perseveraven en sentir l'ensenyança dels apòstols i en la unió, en la fracció del pa i en l'oració"*.

Una vegada més trobem Maria com una companya fidel que mai renúncia a estar pròxima dels que més la necessiten i al mateix temps, es converteix en una guia segura en el camí gràcies al seu ferri testimoni de fe.

Amb tot el que t'he dit, tu també necessites d'un guia, d'un acompanyant, que establisca amb tu una relació afectiva, que et respecte per com eres i aconseguisca entendre't; que aprenga a

ACOMPANYAT

caminar amb el teu propi ritme, però que t'ajude a aclarir el camí quan et confongues i desorientes.

I per damunt de tot, el teu acompanyant ha d'actuar com Maria en els moments més difícils demostrant-te que sempre hi ha oportunitat per a l'esperança gràcies a una profunda convicció de la seua fe en Crist.

Finalment, igual que Maria, el teu acompanyant també ha de compartir amb tu els moments gojosos de la teua vida, i ser el primer a celebrar que has acceptat viure en comunió amb Déu.

Arribat a aqueix punt estaries disposat a què el teu cor “cremara”...?

A mesura que t'anat descrivint la Mare de Déu com una autèntica acompanyant en el camí, has degut anar pensant en les qualitats que caracteritzen un acompanyant espiritual.

Et convida a què les poses per escrit en aquesta fitxa a partir del que has llegit. Pots rellegir el text quantes vegades necessites o bé aprofundir en les cites de l'Evangeli en què la Mare de Déu es fa present.

Una vegada tingues anotades unes quantes característiques pensa en algú que s'aproxime a aquesta imatge i proposa't que tal vegada siga l'acompanyant que necessites per al teu camí.

És el moment que el tries i comences a compartir amb ell o amb ella les teues dificultades i alegries que són resultat de la preciosa experiència de viure.

Una vegada triat el teu acompanyant pots continuar avançant en la lectura d'aquest llibre.

Si vols aprofundir en el paper de la Mare de Déu en alguns dels episodis que t'he mostrat pots consultar en el CD més materials sobre aquest tema.

COMPROMET-TE

Abans de proposar-te un nou compromís t'anime que lliges el següent text extret del llibre *Sin destino* escrit per I. Kertész.¹

<<En un moment donat van callar i, després d'un breu silenci, el vell Fleischmann em va preguntar: « Quins són els teus plans per al futur?». Em vaig sorprendre un poc i li vaig dir que encara no m'havia plantejat res. Aleshores l'altre vell es va moure i es va inclinar en la seua cadira, cap a mi. Es va tornar a alçar també la rata penada i, en compte del meu braç, aquesta vegada es va posar sobre el meu genoll. «Abans que res -va dir-, has d'oblidar els horrors.» Li vaig preguntar, molt estranyat: « Per què?». «Per a poder viure», va respondre i el senyor Fleischmann va assentir amb el cap: «Per a poder viure lliurement», al que l'altre va assentir, afegint: «Amb aqueixa càrrega no es pot començar una nova vida»; vaig haver de reconèixer que en això tenia raó.

Però, d'altra banda, no entenia com em podien demanar coses impossibles, i els vaig fer saber que la meua experiència havia sigut real i que jo no podia manar sobre els meus records. Podria començar una nova vida, vaig explicar, si nasquera novament, o si alguna malaltia acabara amb la meua ment, fent-me oblidar tot per complet, però que no em desitjaren cap malaltia, ni cap malament d'aqueix tipus. «De totes maneres -vaig afegir- jo no em doní compte que eren horrors»; es van quedar molt sorpresos amb la meua resposta i van preguntar com devia interpretar-se això de que «no em doní compte». Llavors els vaig preguntar què havien fet ells durant aquells «temps difícils». «Doncs... viure», va dir un. «Intentar sobreviure», va dir l'altre. Clar, vaig observar, havien donat un pas rere d'un altre. Volien saber què significava això dels passos i jo els vaig contar com es feia això a Auschwitz.>>

Com hauràs comprés en llegir aquest fragment, el protagonista davant de la pregunta d'un ancià sobre quin és el seu projecte de vida, aquest li contesta senzillament que encara no ho ha decidit; tota una

¹

Ed. Acantilado, Barcelona 2001, 256.

característica de la joventut pendent només del que ocorre en el present.

L'ancià li aconsella que per tal de desenvolupar el seu camí ha d'abandonar qualsevol mal record de la seua vida anterior, a la qual cosa l'adolescent li respon que no cal ja que tots els esdeveniments formen part de la vida, tan sols cal saber llegir-los.

L'autor, I. Kertész, que va ser guardonat amb el premi Nobel de Literatura l'any 2002, va escriure *Sin destino* a partir de la seua pròpia experiència personal després d'haver sigut deportat a un camp de concentració nazi durant la II Guerra Mundial.

És evident, que una història així portada fins a tal extrem suposa un recorregut per una vida marcada i determinada per experiències tremendament intenses.

No obstant això, com ja t'he fet entendre, tots ens trobem en camí, i en aqueix caminar anem construint la nostra vida.

«Quins són els teus plans per al futur?» I com a conseqüència, com projectaràs el teu futur a partir de les teues experiències passades?

Doncs bé, t'invite que medites el teu passat en clau de revisió de vida, d'una manera molt senzilla.

Busca una xicoteta caixa de cartó o fusta. Quan ja la tingues tria uns pocs objectes que "parlen" dels esdeveniments més significatius de la teua vida, tant els positius com els negatius.

L'important és que aquests objectes estiguen vinculats a un record intens. Poden ser simplement un element que suggerisca aqueixa experiència o fet.

Per a comprovar si ho has fet bé, quan cregues que ja has seleccionat tot el que és necessari revisa aqueixos objectes i valora si el conjunt de tots ells et defineix.

Procura també, dedicar uns minuts a cada un dels records tornant la vista arrere i rememorant aqueixa experiència que ha merescut formar part de la “caixa de la teua vida”.

Una vegada hages acabat, hauràs d’entregar-li la caixa al teu acompanyant qui ha de tractar d’intuir els moments “clau” de la teua vida i a partir d’ells afavorir el diàleg amb tu. Recorda que és molt important convidar al teu acompanyant a què camine amb tu i per a això ell necessita conèixer quin ha sigut el teu recorregut vital.

Per un moment, pensa què contindria la caixa de la vida de la Mare de Déu.

Des de la visita de l’àngel Gabriel podem comprendre fàcilment alguns dels objectes que triaria al recordar la seua vida.

Si encara, no has trobat el teu acompanyant, t’anime que ho faces buscant-lo segons el perfil que t’he descrit de Maria com a acompanyant en la Història de la Salvació.

CELEBRA-HO

Al llarg de la Història del Cine s'han fet nombroses pel·lícules que han abordat el passatge del Nadal des de diferents perspectives.

Fa alguns anys, coincidint amb la festivitat de la Immaculada Concepció de 2006 va ser estrenada *La Nativitat* dirigida per la directora Catherine Hardwicke i interpretada per Óscar Isaac, en el paper de Sant Josep i Keisha Castle-Hughes com a Mare de Déu.

Et propose que entre una de les pel·lícula que tries per a veure ara siga aquesta. No sols perquè és una de les versions més actuals i que el propi Vaticà va recomanar en el seu moment, sinó perquè en aquesta revisió de la història de la nativitat el paper de Maria cobra una especial importància.

Ja que ja coneixes àmpliament la història, vull que centres la teua atenció en els moments en què Maria se sent acompanyada i al seu torn és acompanyant. Fixa't com canvia la seua actitud temerosa front els nombrosos problemes a què s'ha enfrontar quan la interpel·la l'àngel Gabriel o quan Sant Josep acaba per convèncer-se de la voluntat de Déu.

- **Observa en el diàleg amb Gabriel com primer hi ha una trobada, seguit de la superació de la por o de la reticència inicial; a continuació és el moment de la “paraula”, del missatge que ha de compartir i finalment Maria mostra, des de la confiança, el seu entrega a la promesa que se li ofereix.**

Quina relació guarda aquest procés amb el de l'acompanyament?

- **Valora el canvi progressiu de les actituds que mostra Josep i pensa en cada ocasió quin és el motiu.**

També, un dels passatges més emocionant és l'encontre entre Maria i la seua cosina Isabel, la qual també espera el naixement miraculós de Joan.

-¿Qué es diuen en aqueix moment?

- ¿Qué sentit tenia que Maria visitara Isabel?

D'altra banda, els personatges dels Reis Mags són utilitzats per la directora per a introduir en la trama una història paral·lela que acabar per fondre's amb la principal en el moment de l'adoració.

- En aqueix instant, qui acompanya a qui? els Mags que amb la seua presència i els seus presents volen acollir el xiquet? O bé el xiquet Déu que va ser el primer que va eixir al seu encontre en forma de símbol a través de l'estrela?

Planteja't aquestes qüestions així com altres preguntes que et suggerisca la visualització d'aquesta pel·lícula des de la mirada de Maria i en les referències que trobes sobre l'acompanyament.

Fitxa tècnica de la pel·lícula:

Títol original: *The Nativity Story*

Direcció: Catherine Hardwicke

Producció: Marty Bowen i Wyck Godfrey

Banda sonora: Mychael Danna

Fotografia: Elliot Davis

Productora: New Line Cinema

País: EE.UU.

Any: 2006

ACOMPANYAT

Et propose que navegues per Internet i consultes algunes pàgines web dedicades a l'anàlisi de pel·lícules cristianes.

COMPARTEIX-HO

A continuació vos oferim la possibilitat d'aprofundir en el testimoni de Maria que comencem a presentar-te en el llibre anterior de *Cridat*.

(CD) Però en aquesta ocasió, la dinàmica que arrebpleguem has de compartir-la amb el teu grup de Compromís.

Ací tens la introducció a la sessió, la continuació podràs descargartela del CD.

La reacció de Maria va ser, en primera lloc, de torbació (Cf. V.29). No es tracta del temor que va tenir Adam, conscient del seu pecat; ací es tracta del temor del Senyor, de la reverència davant del misteri. Jesucrist es presenta com el “signe” de la fidelitat de Déu, que manté les promeses fetes a David (Cf. vv.32-33). La casa de Jacob, troba finalment en Jesús al rei que du a terme el verdader ideal del Regne de justícia, pau i fraternitat. Però l’evangeli narra les coses observant l’actitud de Maria, com la que fa possible aquest do amb el seu “sí”. El seu “faça’s” ressona com a resposta d’alabança, l’eco fidel “de l’ací estic per a fer la teua voluntat”(Sal 39,8) amb el que el mateix Jesús s’adhereix a la voluntat de Déu. En la trobada d’aquestes dues obediències es compleix el pla de salvació.[\[1\]](#)

[\[1\]](#) Itinerari Diocesà de Renovació curs 2011-2012. Diòcesi de València.

PARLA-LI

LA IMPORTÀNCIA IMPORTANT DE SÍ

Hi ha qui pensa que la religió és una successió de “no”. No faces açò, no tries açò, no es pot pensar d’aquesta manera... Llavors, pareix que seguir Jesús és anar renunciant a moltes possibilitats, anar tancant-se portes, anar posant-se frens que altres, que no comparteixen la mateixa fe, no pareixen tindre. Però aquesta visió és molt trista, i irreal. Perquè l’important, en la fe, en l’evangeli, i en la passió per Déu, és el “sí”. És allò que abracem, allò que ens sedueix, allò que ens apassiona, allò que ens plena d’il·lusió o marca un horitzó. D’açò es tracta...

1. AFIRMACIONS

Jo t’estime, **senyor** la meua fortalesa. La meua **roca** el meu baluard, el meu alliberador. Tu eres la penya en què m’empara. El meu escut i la meua força, el meu salvador (Sal 18)

Dir que “sí” a Jesús, al seu evangeli, a la fe... és a dir molts “sí”. És triar una forma d’amor que val la pena: fidel, lluitador, generós, buscador... És fixar els ulls –i el cor– en Jesús de Natzaret, per a aprendre d’ell en què consisteix ser persona, i quantes possibilitats tenim. És afirmar al proïsme, o allò que és igual, aprendre a disfrutar del valor de cada persona. És trobar mil possibilitats per a omplir els teus dies. És mirar al món i aprendre a llegir el que veus, descobrint en cada persona valors, capacitats i talents que apunten cap a Déu. És optar per una forma de ser feliç. Quina cosa afirme amb la meua fe?

On trobe hui passió en la meua vivència de l’evangeli?

2. RENUNCIAR?

“I deixant a l’instant les xarxes, li van seguir” (Mc 1,18)

Aleshores, no hi ha “no” en el seguiment de Jesús? Doncs no més (ni menys) que en altres opcions.

És a dir, en tota vida, en triar uns camins deixes arrere altres. Però normalment quan deixes alguna cosa arrere, ho fas perquè vols amb més intensitat allò que tries.

Mirar sempre a allò del que un prescindeix és només una forma de nostàlgia, i únicament revela que, d’alguna manera, falta la passió pel que vius. Doncs bé, Déu, en veritat, apassiona.

L’evangeli il·lusiona. Jesús sedueix.

L’amistat, la comunitat, la possibilitat de trobada, plena els dies.

Què he deixat arrere?

Què és el que m’ha motivat (perquè això és el que de veritat importa)?

MARIA DEL CAMÍ

**Ací estic, Maria,
Carregat amb els meus problemes,
Amb els meus sorolls
Que no em deixen escoltar
La crida de Déu,**

I amb els meus silencis que
Permeten respondre a la seua crida.

Ací estic, Maria, per a caminar els teus camins
Que no conec i que tu m'obris.
No et demane saber on acaben,
No em preocupa el caminar.
"Ací estic" per a caminar.

Vaig perquè tu
T'has presentat ací,
I jo t'he dit: "Ací estic".
I ja vaig sabent que eres
companya de camí des de l'inici.
"Ací estic per a anar a qualsevol lloc"
Pots comptar amb mi, Maria.
I si em canse pren-me en els teus braços
per a arribar fins al final.
Vull ser company dels teus camins,
Deixa'm anar amb tu perquè totes sàpien
Que tu eres Ma Mare.

Igual que tu,
Ací estic per a fer, la voluntat del Senyor,
Per a respondre a la seua crida.

Amén.

QUADERN DE BITÀCOLA

En aquest quadern hem anotat les qualitats del bon acompanyant. Recorda que aquesta i altres claus de l'acompanyaments les trobaràs en el CD.

ACOMPANYANT ESPIRITUAL

L'acompanyant espiritual, igual que el mateix Jesús, ha de partir de la set dels jóvens, dels seus desitjos de felicitat, perquè isca el millor d'ells mateixos respectant el propi ritme de la persona acompanyada. Parlar de perfil que ha de tindre l'acompanyant suposa recordar les característiques i trets del mateix Jesús.

El psicòleg Carl Rogers parla de la “comprensió empàtica” com un mode particular de comprendre la persona que pot posar-se en pràctica només per qui té la capacitat de posar-se verdaderament en el lloc de l'altre, de veure el món com ell ho veu.

Significa entrar en el món personal de l'altre i quedar-se tan a gust com en la seua pròpia casa. Els pells roges nord-americans deien que per a poder fer la pau amb altres pobles era necessari «posar-se en les sabates d'ells». Alguna cosa semblant s'espera de l'acompanyant espiritual.

No cal oblidar l'ajuda que l'acompanyant pot prestar per a encoratjar i animar a l'acompanyat a acudir a la vida sacramental. L'obertura i docilitat a l'Esperit Sant és també un tret característic de l'acompanyant espiritual perquè un cec no pot guiar a un altre cec. Ningú pot ajudar en la fe sense haver recorregut abans el camí de la fe, sense haver-la experimentat en la història de la seua vida. També és necessari que l'acompanyant siga acompanyat i siga també deixeble en aquest camí.

Actituds de l'Acompanyant

- *Capacitat d'escoltar, amb la ment lliure de prejudis, la rica i complexa història dels jòvens.*
- *Actitud d'acceptació i d'acollida incondicional a les persones que se li confien.*
- *Tarannà per a desenrotllar la pedagogia de la paciència i de l'esperança, respectant els ritmes dels/les acompanyats/des i les decisions que els corresponen amb les seues indecisions i retrocessos.*
- *Una personalitat equilibrada i integrada que, vivint la seua fe i la seua vocació amb coherència, mostra la seua autenticitat als acompanyats des d'una experiència de fe, Església i Déu.*
- *Una sensibilitat contemplativa per a llegir en la història i en la vida dels signes del pas i de la presència de Déu.*
- *Un estil de despreniment i descentramiento a l'estil de Jesús, que mostra als altres camins sense retindre i subjugar les persones.*

Altres exigències:

- *Maduresa, especialment en els conflictes.*
- *Paciència, amb una visió a llarg termini.*
- *Respecte pel ritme de creixement de l'altre.*
- *Humilitat de qui coneix les pròpies limitacions, tant en el camp del coneixement, com del compromís, com en l'obertura i diàleg per a aprendre.*
- *Fe en les persones, en les seues possibilitats;*
- *Equilibri entre frenar i espentar els jòvens.*

- *Experiència d'oració, de trobada amb Déu en el silenci.*
- *Alegria i optimisme. Persona de fe i d'experiència en Jesucrist en l'Església.*
- *Capacitat de sacrifici. Necessària especialment per a encaixar els desencants inherents a l'acompanyament dels joves, perquè aquests són lliures i prenen les seues pròpies opcions que, a vegades, són d'abandó.*
- (...)

ACOMPANYAT

4. QUAN ET CREMA EL COR

“No cremava el nostre cor mentre ens parlava pel camí i ens explicava les escriptures?”

VIU-HO

“Quan et crema el cor...” Això és el que senten els enamorats. Quan estan junts senten que dins d’ells hi ha un foc que dóna un sentit nou a l’existència, que plena de llum i de ganes de viure. És com haver trobat allò que et fa falta per a continuar caminant, o, millor dit, és haver trobat el sentit del propi camí, la raó per a caminar...

Si t’has enamorat alguna vegada estàs en condicions per a poder entendre i viure el que és l’Eucaristia perquè és això: UNA TROBADA ENTRE DUES PERSONES QUE S’ESTIMEN, és un tu que ix a la trobada d’un jo.

A vegades, la pots veure com un cúmul de ritus, paraules, gestos, cançons que es repeteixen constantment i que res poden aportar a la teua vida. Anem, una espècie de “teatret” que t’avorrix perquè sempre és el mateix.

Si això és així és perquè potser no confies en que Crist està realment present en ella. I, menys encara, que està ací per a dir-te una vegada més que t’estima. No és el mateix veure una foto de la persona estimada (que et remet a moments bells viscuts en el passat) que tenir davant, poder abraçar-la, parlar-li i escoltar-la (que et remet al present perquè la seua presència és actual). De vegades, l’Eucaristia es converteix en això, en un record del passat, en una fotografia en color sépia que fa olor a ranci.

Atent al que vaig a dir-te: només viuràs l’eucaristia en plenitud, de forma gojosa, si acceptes que crist baixa fins a tu en un tros de pa i un poc de vi, per a dir-te que està al teu costat per a acompanyar-te i estimar-te sense condicions.

I això, ho acceptes o ho rebutges? perquè per a que es done l’encontre les dues parts deuen d’estar receptives, obertes a acollir a l’altre. Això és el que passa a nivell humà en les reunions quan algú dels presents et

“cau malament”. Et tanques a la trobada i només tens ganes que aqueixa persona desaparega de la teua vista. De vegades, l'Eucaristia la vivim així, a nivell humà, ens cansem d'escoltar sempre el mateix, ens cansem de veure sempre la mateixa persona,...ens tanquem a la trobada perquè no arribem a acceptar que el que parla i es fa el trobadís és algú que ve a donar-nos l'autèntica i verdadera LLIBERTAT i, per a això, ens parla constantment del que és l'AMOR i com, per mitjà d'ell, conquistem la nostra llibertat. A més, es fa present per a donar-se a si mateix com a aliment i podem així participar de la seua pròpia vida: L'ETERNITAT.

Açò et podrà sonar a xinés però aquesta és la lògica interna de l'Eucaristia i de tota la Història de Salvació: Déu es dóna, es fa ACOMPANYANT, perquè tinguem VIDA i, al seu torn, donem vida als altres. Perquè quin és sinó el sentit de la vida mes que ser el senyor, regal per als altres? La vida, la teua vida, la meua vida adquireix sentit quan té SABOR A EUCARISTIA, quan sap a trobada amorosa i incondicional amb Crist, amb els altres i, també, amb un mateix.

Per això l'Eucaristia és el principi i fi de tot procés d'acompanyament, perquè en ella ens trobem amb el que dóna resposta a tots els interrogants de l'existència. Allí se'ns obrin els ulls i comença a cremar el nostre cor perquè trobem l'autèntic i definitiu sentit de la vida: LA VIDA EN CRIST.

T'anime, perquè, que t'endinses en el meravellós món de la missa. No la intentes comprendre, només DEIXA'T ESTIMAR en ella i, només llavors, ENTENDRÀS...

SENT-HO

Arribats a aquest punt, és molt probable que hages quasi interioritzat el passatge dels deixebles d'Emaús amb el que començàvem aquest llibre. Després que t'haja explicat la relació que guarda amb l'acompanyament a través a de cada un dels seus moments més significatius, queda per tant que compregues quin és el missatge més important.

Recorda que Lluc al principi del text ens diu que els deixebles tenien els seus ulls retinguts, o el que és el mateix, no eren capaços de reconèixer que aquell estrany company de viatge era el mateix Jesús per la mort del qual es lamentaven.

Ni tan sols es van sorprendre prou després d'haver escoltat com magistralment els havia explicat que tot el que havia succeït recentment a Jerusalem ja estava previst a través de les Escriptures.

Potser faltava alguna evidència més important, la constatació que realment Jesús era ell, i que per tant ja no existia raó per a sentir-se frustrats i entristits.

I així va ocórrer, com en el moment d'acompanyar-los en el sopar, Jesús va beneir el pa com havia fet per primera vegada en el sant sopar. Només en aquell precís instant, els deixebles d'Emaús van comprendre que havien sigut testimonis del ressuscitat i tenien la prova més evident: l'Eucaristia.

De fet la vida, no és un simple camí de trànsit, com tampoc ho va ser el d'Emaús. És un camí de sendes escarpades, pedres i espines. Però també és un camí alliberador. De trobada profunda perquè és busca; estem constantment buscant un sentit autèntic.

I on podem trobar aquest sentit? En la Paraula i en la Fracció del Pa. Allí està el Senyor, allí som capaços de reconèixer-lo.

Els deixebles d'Emaús havien començat a allunyar-se de la seua pròpia experiència amb Jesús, com potser a tu mateix t'ha succeït moltes vegades.

I mentre ells tornaven al seu poble plens d'angoixa, el Senyor s'apareixia ressuscitat, als onze i als que estem amb ells, i d'esta manera també es feia present a l'Església.

No obstant això, Jesús no adopta la imatge del ressuscitat quan ix a la trobada dels deixebles d'Emaús. És a partir d'escoltar tot allò que els va relatar, és a dir de la Paraula, quan comença a cremar el seu cor i és en l'Eucaristia on plenament el Senyor, Pa viu es fa present.

La vida consisteix en açò: en un recorregut que tendeix a la trobada amb el Senyor i que ens fa posar permanentment en camí per a anunciar la veritat que allibera i que "crema per dins".

I després d'arribar fins aquí, no sé si t'ha cridat l'atenció que només sabem el nom d'un dels deixebles d'Emaús. I l'altre? No tenim constància del seu nom. Possiblement no té nom perquè ens representa a cada un de nosaltres. Allí, en aquest espai en blanc, està el lloc reservat per al teu nom.

En el camí dels nostres interrogants, de les nostres inquietuds i de les nostres il·lusions, en l'itinerari que condueix lluny de Jerusalem, Jesús vol ser el nostre company per a ajudar-nos a interpretar les Escripures, per a ajudar-nos a comprendre els misteris de Déu i per a ser la llum en les nostres passes².

No oblidés que el primer element que observem és que caminaven silenciosos, portant en el cor la soledat i la tristesa pròpia dels que s'han sentit decebuts i abandonats.

La seua esperança no sols havia disminuït, sinó que pràcticament havia desaparegut, s'havia apagat. Parlaven com d'una cosa del passat "esperàvem...".

²

XLVIII CONGRÉS EUCARÍSTIC INTERNACIONAL

Guadalajara, Mèxic, 10 - 17 de octubre de 2004.

Catequesi del Cardenal Giovanni Battista Re per als joves.

A causa d'aquestes desil·lusions que a tu sovint també t'afecten, alguns no saben en qui creure o busquen formes d'evasió. I així de vegades prenem camins equivocats, vies perilloses, camins que condueixen a situacions que ens entristeixen.

Per la fe nosaltres sabem que Crist camina al costat dels hòmens de cada temps. Déu camina junt amb nosaltres, recorre amb nosaltres el camí de la vida, però la seua presència és discreta i respecta la nostra llibertat, permetent-nos inclòs rebutjar-lo. S'ofereix com el nostre company de viatge i com guia, però només mitjançant la fe podem acollir-lo.

Hi ha sempre suficient llum, que prové de la fe, per a reconèixer-lo. I hi ha sempre suficient foscor per a qui no vol reconèixer-lo. En això també consisteix la llibertat de la qual gaudim.

Quan t'acostes a la taula eucarística i reps la comunió, no veus sinó pa... i és com si un desconegut començara a realitzar amb tu el mateix camí. Crist està realment present, però els teus sentits no el perceben: no el veuen, no el reconeixen. Però és la teua confiança posada en Crist la que et permet creure amb seguretat.

Si ho penses bé, durant la missa nosaltres escoltem, en la primera part, la Paraula de Déu, igual que van escoltar-la els deixebles d'Emaús. Durant aquest part se'ns explica el disseny de Déu que ha tingut per a l'home i per a la història. Ens ajuda a comprendre que Déu és s'ha preocupat d'eixir a l'encontre de l'home, recorda el que hem parlat en el segon dels apartat del llibre.

La Paraula de Déu escoltada produeix en els deixebles d'Emaús un efecte extraordinari: fa cremar el seu cor.

I arribem així al tercer moment del passatge al qual hem fet referència des del principi: quan *estaven prop del poble a què es dirigien* — ens diu l'Evangelista Lluc — *Ell va fer gest de seguir endavant com si haguera*

d'anar més lluny. Però els deixebles van insistir: "Queda't amb nosaltres perquè vespreja".

Es va quedar amb ells Es va asseure a la taula amb ells. Va prendre el pa i el va partir. Als dos deixebles una llum desconeguda els va il·luminar l'esperit. Els seus ulls es van obrir. El reconegueren: era el Senyor.

Van recordar aquelles paraules que havia afirmat un dia, provocant la sorpresa, però també l'abandó de molts deixebles: *"Jo sóc el pa viu abaixat del cel. El pa que jo donaré és la meua carn"* (Jn 6,51).

Cada un de nosaltres, després d'haver escoltat la Paraula de Déu, en el moment de la comunió reconeixem mitjançant la nostra fe a Jesús present en la forma eucarística i podem repetir: **"Queda't amb mi, Senyor!"**.

No dubtes que l'Eucaristia és font de llum, de força i d'energia espiritual perquè és la presència de Jesús.

Els cristians pretenem buscar Jesús, escoltar allò que ens ha de dir, necessitem estar amb Ell, seguir-lo, és el camí i la tasca que a cada un se'ns ha proposat.

I finalment vull compartir una última conclusió. No sols desconeixem el nom del segon deixeble, tampoc sabem on s'ubicava l'antic poblat d'Emaús, no existeixen més dades que les que podem trobar en la Bíblia.

I si Emaús ha desaparegut del nostre coneixement perquè cada un de nosaltres recórrega en la seua vida aquell camí d'Emaús?

¿No serà, potser, l'Església l'encarregada de fer de la seua història un permanent camí d'Emaús en el que Jesús ens acompanya, vetladament, sense manifestar-se als nostres sentits, però ensenyant-nos l'Escriptura,

ACOMPANYAT

fent del nostre únic company de camí, per a desvelar-se davant dels nostres ulls en partir el pa?

Podríem dir que Emaús va desaparèixer perquè cada missa siga la nostra etapa final del camí d'Emaús.

COMPROMET-TE

A continuació trobaràs una cançó que he seleccionat per a tu perquè pugues compartir-la en oració amb el Senyor. Es tracta de l'últim disc de Eros Ramazzotti, compositor italià de fama universal, que l'any 2009 va publicar el seu nou àlbum titulat *Alas y Raíces*.

Et demane que dugues a terme el següent compromís. Després d'haver meditat sobre les paraules vivificadores de Jesús capaç de transformar el cor, convé que un dia d'aquesta setmana pregar cantant.

Potser estàs molt habituat a llegir un text que t'oriente en l'oració. En aquest cas es tracta de la lletra d'una cançó per a la qual deuràs primer llegir-la, a continuació escoltar-la, meditar-la responent a les preguntes que et suggereixen i finalment rellegir només el text.

Com podràs comprovar hi ha multitud de cançons conegudes que hauràs sentit sense fer-ho en clau cristiana.

Finalment, t'anime que intentes aconseguir aquesta cançó i incorporar-la aquesta oració.

DIGUES-M'HO A MI

**Encara que et veig una altra vegada
Que hi ha en els teus ulls, no sé
La foscor ens ha travessat.
Pareixes algú a qui la vida no tracta bé
I a poc a poc són abandonats.**

**El dolor no se supera,
Si el teu cor es tanca.
Però hi ha alguna cosa que has oblidat
Jo estic amb tu ací.**

Digues-m'ho a mi

Parla'm de tu.

Jo t'escoltaré

Perquè voldria entendre eixa pena que sents créixer.

Digues-m'ho a mi

Què és el que no va bé

Jo no et jutjaré.

Si hi ha una culpa, ho sé. Tota teua no pot ser

Digues-m'ho a mi.

El món gira al revés

el teu futur ho veus

Com una nau entre tempestats.

Quina pena ho sé

Però no ho puc creure

Que no et queden somnis si no tens.

Plores llàgrimes amargues

Tot dins t'ho guardes

Però hi ha alguna cosa que has oblidat

Jo estic amb tu ací.

Digues-m'ho a mi

Parla'm de tu

Jo t'escoltaré

Perquè voldria entendre eixa pena que sents créixer.

Digues-m'ho a mi

Què és el que no va bé

Jo et respondré

Si tu et vols curar

a poc a poc t'has d'estimar.

No et negues la bellesa
Els amors que cultives que van creixent
Sempre et voldran

Digues-m'ho a mi
Parla'm de tu
Jo t'escollaré
Perquè voldria entendre aqueixa pena que sents créixer.

Digues-m'ho a mi
Què és el que no va bé
Jo et respondré
Si tu et vols curar
Jo a poc a poc t'has d'amar.

Digues-m'ho a mi
Digues-m'ho a mi

Artista: Eros Ramazzotti

Àlbum: Alas y Raíces (2009)

Quant de temps fa que no li dius res al Senyor?

L'autor en la cançó es dirigeix a un interlocutor que pareix desanimat a "qui la vida no li ha tractat bé" i per tant "el seu cor s'ha tancat".

Com et tracta a tu la vida? Et sents afortunat? O al contrari veus el teu futur com una nau entre tempestats a"? què és degut?

En la lletra es recorda diverses vegades que "Ell està ací, no ho oblidés". Sents Jesús com a pròxim a tu? Què t'ha produït l'experiència d'haver-te sentit alguna vegada molt prop d'ell?

Què et suggerisca la següent estrofa?: Jo t'escoltaré/perquè voldria entendre eixa pena que sents créixer. /Digues-m'ho a mi/ què és el que no va bé/jo no et jutjaré.

Ho creus?

Finalment, Has oblidat alguna vegada que el Senyor és l'únic que “no pot creure que no et quede somnis”?

Ah, m'oblidava! Aquesta cançó amaga un últim consell, probablement un dels més importants: a poc a poc t'has d'estimar... ho fas? Si no és així, per què no?

CELEBRA-HO

*Un jove inquiet es va presentar a un retor i li va dir: -'Busque a Déu'.
El retor li va dir un sermó, que el jove va escoltar amb paciència. Acabat el
sermó, el jove va anar trist en busca d'un científic.*

*-'Busque a Déu', li va dir plorant a l'home de ciències.
El científic li va resumir les conclusions de la seua última recerca sobre
l'existència de Déu i el jove va sentir la l'explicació amb gran cortesia, però en
acabar va seguir sentint-se angoixat.*

*De tornada a casa es va trobar amb un estrany pelegrí davant de qui va
trencar en xanglots sense poder contindre l'angoixa.
- '¿Por què plores?', Li va preguntar el pelegrí totalment desconcertat.
- 'Busque a Déu i em donen paraules' va dir el jove a penes va poder recuperar-
se.*

*Aquella nit, el retor i el científic van tenir un mateix somni.
Van somiar que morien de set i que algú tractava d'alleujar-los amb un llarg
discurs sobre l'aiaua.*

La celebració que et propose, en aquesta ocasió, consisteix a sentir la presència de Jesús davant del sagrari ara que has comprés que el camí que has iniciat condueix només a Ell.

Recorda que arribat un moment, els deixebles d'Emaús, després d'haver dialogat Jesús, només van comprendre davant de qui es trobaven en el moment de la fracció del pa.

Lluc utilitza una expressió que dóna compte d'allò que van poder sentir en aquell moment: *cremar el cor*.

Podem dir que el cap pot aconseguir comprendre qui és Crist a través de les seues paraules, però no és prou, ja que fins que el cor desperta no som capaços de descobrir-lo amb tota la seua profunditat.

Per a començar l'oració tria un sagrari front del qual pugues disposar d'una estona d'oració sense pressres.

Una vegada hages decidit en quin moment et vas a posar front del Senyor, col·loca't amb una postura còmoda, tanca els ulls durant uns minuts mentres intentes apagar els teus "sorolls interns".

Ara tan sols vos trobeu tu i el Senyor; ha sigut una trobada prevista, així ho has decidit i has d'entregar-te completament.

A continuació llig el següent text de forma pausada intentant que aprofundisca en el lloc més a fons de tu, quasi assaborint cada paraula. I detinte en aquelles frases que més s'identifiquen amb tu per a que en repetir-les en el teu interior ressonen amb força i les pugues recordar cada vegada que visites el sagrari.

Visitant Jesús en l'Eucaristia

Tria una de les cançons instrumentals que et suggerim per a acompanyar la teua oració si ho prefereixes.

Visitant a Jesús en l'Eucaristia

**Senyor, estàs ací: M'estàs mirant.
Coneixes la meua situació interior.
M'has acompanyat en el dia de hui.
M'has acompanyat sempre,
des del primer dia que vaig obrir els ulls a aquest món.
Quan he sigut fidel.
I quan he sigut infidel.**

**Estàs ací.
Per què estàs ací en el Sagrari?
Et vas quedar per amor,
Perquè em vols moltíssim.
Digues-m'ho.**

Què bé que ho saps!

Em vaig quedar per a ajudar-te

Sé molt bé que eres dèbil,

Que caus amb facilitat.

Vine a visitar-me: Jo sóc la teua fortalesa.

Demana'm força.

Vine a veure'm tots els dies que no sentisques res,

Els dies que estigues desanimat del tot;

Vine a veure'm eixe dia que vols acabar amb tot.

Jo et donaré ànims i noves forces.

Vine a veure'm eixe dia en què has caigut greument:

No tingues pena, vine;

Que tot té remei, si véns a Mi.

Vine a visitar-me quan hages tingut un gran fracàs,

Quan un greu problema et robe la pau.

"Veni a Mi tots els que camineu aclaparats i carregats

I Jo vos alleujaré."

"El meu jou és suau i la meua càrrega lleugera".

Em vaig quedar per a ajudar-te tots els dies de la teua vida.

No perquè ho meresques, sinó per que t'estime

Com ningú t'ha estimat ni t'estimarà mai.

Em vaig quedar per a estimar-te.

Per a estimar-te des d'ací amb un amor infinit.

No et demane que ho meresques,

Sinó que ho acceptes.

Deixa't voler pel teu Déu, pel teu Redemptor.

Ja sé que et sents indigne,

Que els teus pecats i les teues faltes tracten d'apartar-te de Mi.

Jo t'estime amb els teus pecats,

les teues faltes, infidelitats

I amb les teues bones accions,

Amb els teus bons propòsits,

encara que alguns d'ells no els complisques.

L'amor fa feliços als hòmens.

Tu necessites sentir-te estimat.

Jo t'oferisc l'amor infinit de tot un Déu;

I te l'oferisc no sols hui,

Sinó tots els dies de la teua vida...

Demà i d'ací a un any.

Sempre que vingues a Mi

Trobaràs un amor vigilant,

Fidel sempre, el mateix amor infinit.

He decidit estimar-te

Malgrat totes les teues faltes,

Pecats, ingràtits.

Em vaig quedar per a perdonar-te.

Sabia molt bé que en la teua vida

Hi hauria molts pecats,

Moltes infidelitats.

Em vaig proposar des d'un principi perdonar-te ho tot.

Fins al dia de hui, tot està perdonat i oblidat.

*No import què vas fer o vas deixar de fer
fins al dia de hui;*

Elque m'interessa moltíssim

Ésel que faràs d'ara en avant.

No dubtes del meu perdó mai.

Pots dubtar de tu mateix,

Pots dubtar de les teues promeses,

Però mai dubtes del meu perdó.

Jo t'he perdonat sempre,

Et perdone tot,

I estic disposat a perdonar-te

fins a l'últim error de la teua vida,

Si véns a Mi amb penediment.

Estic ací per a rebre el teu amor de cada dia.

*Dóna'm el teu cor,
el teu amor,
les teues delicadeses,
els teus detalls de tendresa :
Una genuflexió feta amb devoció,
M'honra molt.
Una senyal de la creu ben feta,
Em fa pensar en tu.
Unes postures correctes en l'Església,
Em fan veure que m'estimes
I saps que estic ací.
Una missa ben sentida
Em dóna tanta alegria.
Una visita fervent,
Una Hora Eucarística,
Em recorda que em vaig quedar en l'Eucaristia
per ajudar-te, perdonar-te, amar-te.
I em dic : " Va valdre la pena "
Una comunió plena d'amor
No saps quant representa per a Mi : "
El que menja la meua carn
I beu de la meua sang roman en Mi i Jo en ell ".
Això ocorre en la comunió.*

Estic ací en l'Església per a ajudar-te a viure santament.

*Espere tant de la teua vida....
Des del Sagrario et seguiré
al llarg de cada dia.
Des d'ací t'enviaré la força que necessites.
No has notat la influència d'aquesta força?
Et vull donar molt més del que em demanes.
M'has demanat poc.
Jo et vaig a donar molt més*

*Del que t'has atrevit a demanar-me.
I així, d'aquesta visita eixiràs,
Si tu vols,
Si em deixes,
Eixiràs molt content,
Molt motivat, decidit a ser millor.
La meua gràcia és l'aigua viva
Que està omplint el teu cànter,
Deixa'm omplir la teua vida fins a sobreeixir de pau,
d'alegria, de generositat,
D'amor, de felicitat.
Jo sóc la felicitat i l'amor.
Jo no necessite de tu,
Però tu sí em necessites.
Sense Mi eres com una flor marcida,
Desfullada, trista.*

*A canvi dels meus dons,
Vaig a demanar-te una cosa :
Vull que sigues el meu apòstol, el meu missatger.
Vull que sigues sant;
Voldria ser, entre els teus amors,
El primer, el més bell,
El més meravellós que s'encreue en el teu camí.
Vull un dia emportar-te al cel
per a estretir-te contra el meu cor,
Perquè gaudisques de l'eterna felicitat
Del meu amor sense fi.*

*Estic ací en el Sagrari per a ajudar-te:
Em necessites tant.
Estic ací per a estimar-te amb un amor infinit,
Com ningú mai t'estimarà.
Estic ací per a perdonar-te tot i sempre:
des del primer pecat fins a l'últim.
El meu perdó és infinitament major*

*Que tots els teus pecats.
Estic ací per a rebre el teu amor de tots els dies.
El teu amor em satisfà,
encara que siga xicotet, si és sincer.
Busque en tu una sola cosa:
el teu amor i la teua felicitat.
Estic ací per a demanar-te una cosa:
Que sigues sant, que sigues el meu apòstol,
Que m'ajudes amb la teua fidelitat a salvar al món.
Què penses, què dius, què respons?
És tant el que espere de tu!
És tant el que pots fer pels altres,*

Pel teu Jesús!

P. Mariano de Blas

(Medita en silenci durant uns minuts)

Acaba amb aquesta reflexió del beat Joan Pau II:

<< Com els dos deixebles de l'Evangeli, et dic, Senyor Jesús, queda't amb mi!

Tu, expert caminant i coneixedor del meu cor, no em deixes presoner de les meues preocupacions que enfosqueixen el meu cor.

Acull-me en el cansament, perdona els meus pecats, orienta els meus passos per la via del bé.

Beneeix als que han participat de la meua vida, els que l'han construït junt amb mi, ajuda'm a tindre presents a cada un d'ells en la meua oració.

En l'Eucaristia dóna'm el gust d'una vida plena, que m'ajude a caminar sobre aquesta terra com un pelegrí segur i alegre, mirant sempre cap a la meta de la vida sense fi.

Queda't amb mi, Senyor Queda't amb nosaltres! Amén. >>

Joan Pau II
(Text adaptat)

COMPARTEIX-HO

Aquesta vegada, la proposta per tal que el teu grup de Compromís pugui viure un moment d'oració consisteix en una Celebració de la Paraula que pren com a referència la cita de Marc (8,29): “**I vosaltres, qui dieu que sóc jo?**” [\[1\]](#)

CD Trobaràs tota la celebració en el CD que t'adjuntem encara que ací arrebpleguem l'ambientació per a començar a preparar-la.

Ambientació de l'espai per a la celebració.

En un lloc destacat es crea un espai per a la Bíblia, rodejada de flors i llums. En la processó d'entrada, un dels juniors porta enlaire el llibre sagrat i ho deposita en el seu lloc preparat. Les lectures es proclamaran amb l'evangelari o un leccionari en què per a major facilitat estaran els textos preparats dins del llibre. La forma especial de la proclamació de l'Evangeli en aquesta litúrgia fa Important crear un ambient que afavorisca l'escolta i l'oració, guardant un silenci sagrat abans i després de cada lectura i de l'homilia.

[\[1\]](#) Itinerari Diocesà de Renovació curs 2011-2012. Diòcesi de València.

PARLA-LI

On et veurem?

On et veurem? No sé si és fàcil o difícil veure't, Senyor Ressuscitat... Certament és una cosa distinta. Però d'alguna manera estàs. Eixa és la nostra fe. I eixa és la teua promesa. Aqueixa és la força que va moure els deixebles. Estàs i percebem la teua presència. En els altres, en el nostre cor, en les històries xicotetes i en la història gran. En el que altres ens van comptar, en la qual cosa nosaltres intuïm... Apareixes **de moltes formes, Senyor ressuscitat**.

1. Apareix l'Esperança

“Arriba María Magdalena anunciant als deixebles: He vist al Senyor i m’ha dit açò” (Jn 20,18)

Quan quelcom ens diu que l’última paraula no va estar en la creu, sinó més enllà. Quan les benaurances es converteixen en un crit poderós que descriu i transforma les històries. Quan els núvols que a vegades estan a sobre les nostres vides i no ens impedeixen continuar avançant. Quan algú perdona i ens recorda que és possible eixa altra lògica teua. Quan enmig de les llàgrimes s’escapa un somriure inesperat. Ací **apareixes tu**.

Què espere, quin desitge, per què visc, en què somie?

2. APAREIX L’AMOR

“No cremava el nostre cor mentres ens parlava pel camí i ens explicava l’Escriptura?”. (Lc 24, 32)

En gestos senzills. En l'entrega anònima de tants hòmens i dones que viuen per a altres i em recorden el teu evangeli. En la fidelitat de les meues gents. En l'acollida de les persones que ens necessitem els uns als altres. En el treball silenciós que val la pena. En un abraç sincer. En la visita al pres i al malalt. En la capacitat de donar la vida dia a dia sense esperar aplaudiments ni reconeixements. En la passió pel teu projecte, que a vegades ens plena d'energia i ens posa en camí una vegada i una altra. Allí apareixes tu.

Què fa vibrar, bategar, abraçar-se el meu cor?

3. APAREIX L'ALEGRIA.

“Els es van prostrar davant d'ell i es van tornar a Jerusalem molt contents”. (Lc 24, 52)

En compartir vida, temps o somnis. Quan el cor ens diu que no estem sols, perquè tu véns amb nosaltres. En apreciar el valor de les coses senzilles: un passeig, un café, unes rialles... En treballar braç a braç, acostant l'esquena i somiant amb mons millors. Quan sóc capaç de riure'm de mi mateix. Quan percep que em mires amb tendresa i em veus millor del que jo mateix em veig. I llavors riu per dins i per fora.

Què em fa feliç?

Exulta! Si tens mil raons per a viure,
si has deixat de sentir-te només,
si et despertes amb ganes de cantar,
si tot et parla
-des de les pedres del camí
a les estrelles del cel,

ACOMPANYAT

des de les lluernes que s'arrosseguen
als peixos, senyors del mar-,
si sents els vents
i escoltes el silenci,
exulta! L'amor camina amb tu,
és el teu company,
és el teu germà...

Helder Cambra

ACOMPANYAT

5. DESSOTERRANT TRESORS

*“I ells van contar allò que els havia passat pel camí i com
l'havien reconegut en partir el pa.”*

VIVE-HO

T'imagines tenir una alegria, una bona notícia i no poder compartir-la amb ningú? Imagina que t'ha passat alguna cosa important: trobar un bon treball, haver conegut la persona de la teua vida, acabar la carrera..., i no tingueres a ningú amb qui compartir-ho Quina frustració!! L'alegria no serà completa fins que pugues compartir amb els altres la teua felicitat.

Aquesta idea està relacionada amb el tema de l'acompanyament. Un es acompanyat per a poder discernir quina és la missió que Déu té preparada per a cada un de nosaltres. Aquesta missió no és una altra que compartir l'alegria que portem dins. Aquesta alegria que sorgeix des del fons del nostre cor i que té la seua font en l'encontre personal amb Crist

L'experiència de Déu si bé comença com una cosa que es desenvolupa en l'àmbit personal, en l'interior del nostre cor, no acaba ací. Un no se sent cristià complet, desenvolupat, ple fins que no comparteix la seua fe, la seua experiència de Déu amb els altres. Es troba ací, enmig del món on la fe aconsegueix la seua màxima expansió i el seu verdader sentit.

Imagina't per un moment que, després de trobar-se amb Crist ressuscitat, després de sentir la immensa alegria de tornar a veure viu el Mestre, els apòstols s'hagueren reservat per a ells eixa experiència, sense contar-la a ningú... tu no estaries llegint aquest llibre perquè ningú tindria raons per a escriure-lo perquè eixa alegria, eixa esperança, eixa Bona Notícia s'hauria perdut per sempre.

Ja ens ho va advertir Jesús: "vosaltres sou la llum del món. No pot ocultar-se una ciutat situada en el cim d'una muntanya. Ni tampoc s'encén un llum i el posen davall d'un mesuró, sinó sobre el candelero, perquè il·lumine a tots els que estan en la casa. Brille així la vostra llum

davant dels hòmens, perquè vegen les vostres bones obres i glorifiquen el vostre Pare que està en els cels” (Mt 5, 14-16).

Eres tu dels que guardes la llum dins d'un calaix? O és que encara no se t'ha encès la llum? Tranquil. Si és aquest el teu cas, continua amb l'acompanyament, continua posant-te davant del Senyor, posa't a tir, aprofita les oportunitats que se't presenten (eucaristies, el perdó, Compromesos a ser llum, retirs, convivències, lectura de l'evangelí de cada dia,...), presenta-li la teua llum apagada i, més prompte o més tard, Ell l'encendrà.

Si la teua llum ja està encesa ànim!! Posa-la damunt de la taula perquè done llum a tots. No tingues vergonya. Molts intentaran bufar per a apagar-la però, molts altres es beneficiaran d'ella. Recorda: MOLTS TINDRAN LLUM GRÀCIES A TU i, pot ser, que tu sigues l'única llum en les seues vides. I tin per segur que, quant més visible siga la teua llum, mes s'acreixerà, més forta i intensa serà, perquè la teua alegria donarà fruits en els altres.

Amic i germà, tu i jo tenim una missió en la vida que ens l'ha donat el Senyor: SER SIGNES I PORTADORS DE L'AMOR DE DÉU A TOTS ELS HÒMENS. Com, quan, on... deus discernir-ho tu amb el teu acompanyant. Ara et donarem unes xicotetes pistes però ens estendrem més en el següent llibre titulat “ENVIAT”.

Ara, per un moment, deixa de mirar el camí i dedica't a mirar al teu voltant i sent el crit de la Humanitat que demana, que suplica, un poc de llum i esperança. SE LES DONARÀS TU?

SENT-HO

Dessoterrant tresors?

Al llarg d'aquestes pàgines, t'has iniciat amb el teu diari personal o projecte de vida, inclús has descobert junt amb Maria, les qualitats del teu acompanyant i l'has trobat i inclús heu recorregut part del camí junts; t'hauràs trobat en encreuaments, hauràs hagut de detindre't en el camí per a recalcular la teua ruta, per a descansar, tal vegada per a consultar el teu mapa i veure si caminaves per bon camí. I en tot aquest camí què has descobert?

Segur que has descobert l'important que és sentir-se acompanyat, no sentir-se a soles, segur que has descobert a Déu en els moments feliços de la teua vida, però també en els moments d'angoixes, segur que ara tot canvia, ja no tornarà a ser com abans, segur que ara contemples la teua vida i entens el que ocorre en ella com a disseny de Déu.

I ara què, el camí ha acabat? No, perquè sempre estaràs en camí, però ara serà un poc més fàcil perquè ja t'has trobat amb Jesús i saps que la teua vida respon al projecte que Déu tenia pensat per a tu des que et va cridar i et va eixir a la trobada per a no abandonar-te mai.

He d'abandonar al meu acompanyant? Això depèn de tu, si has avançat molt i has discernit el teu camí, deixa'l, ell no s'enfadarà; però també he d'advertir-te que si és un bon acompanyant, si t'ha acompanyat bé, tal vegada sigues tu qui no vullgues que et deixi, però és llavors quan sorgeix aqueixa dependència, quan vos heu de despedir.

I has de continuar el teu viatge compartint el camí amb Jesús. Compartir el camí amb Jesús, és compartir la seua vida i Ell la nostra, Ell vol compartir la seua missió amb tu. Ell es converteix en el nostre mestre, en el teu i el meu, i igual que els deixebles que es van formar convivint amb ell, nosaltres gràcies a trobar-nos amb ell seguim el seu estil de vida.

I és aquest seguiment a Jesús, on Ell ens posa a prova, on ens demana un compromís més fort, un “estar amb ell”, ens demana que carreguem amb la creu i això exigeix per la nostra part un compromís personal i diari de fidelitat.

I com Jesús també vol ser-te fidel, a través de les seues qualitats vol mostrar-te quina va ser la seua experiència amb Déu, amb son Pare i ens les mostra a nosaltres com si fóssim els amics més íntims, els seus deixebles.

I és que Jesús és amic, és tendresa, és atent amb els seus deixebles, inspira pau i reconciliació, és comprensiu, mans i humil però també exigent, és savi i és un home d’oració i abans que res Jesús és humà.

En el CD trobaràs les cites bíbliques on apareixen reflectides les qualitats de Jesús.

Quan Jesús et va cridar a seguir-lo, t’estava convidant que participares de la seua missió, encara que en un primer moment ell et convides a descobrir quina era la teua vocació, recordes? i et va mostrar els diferents tipus de vocació perquè des de la teua llibertat triares aquella per a la qual el Senyor t’està cridant.

I és molt fàcil pensar que quan ja has descobert la teua vocació, el somni que Déu té per a tu, allò més difícil ja ha passat, no és així? Perquè no, perquè ha sigut en eixe moment quan has començat a caminar, quan Déu es va fer present al teu costat i a través del teu acompanyant et va mostrar com fer-lo visible en la teua vida.

I és que Déu a través del seu fill Jesús et convida a llançar-te al món, que busques el teu tresor, el gran tresor que està amagat en el teu interior i que has de mostrar al món.

I quin és aquest tresor? Aquest tresor és el que respon a la teua vocació, així que arriba el moment que intentes visualitzar-lo, per això pren aire..., i escolta aquesta cançó *"Donde tu quieras"* de Brotes de Olivo

Tal vegada ja l'hages sentit alguna vegada, però l'has escoltat?, Entens el que li estàs dient a Déu? Li estàs dient que on Ell vullga tu viuràs, que estàs sempre disposat com el seu fill, és açò veritat? Si és que sí, és que has entès que Déu creu en tu i que eres el seu projecte, el seu somni, la seua criatura més preada.

Què et fa açò pensar? com et sents? estàs espantat o ple d'alegria?

Te invite que escrigues i plasmes les teues emocions i a més també seria un bon moment per a compartir-ho en la secció del llibre *Acompanyat* que trobaràs en la pàgina web www.juniorsmd.org.

Jesús, va triar a Dotze perquè estigueren amb ell i per a enviar-los després. I també t'ha triat a tu per a ...

-“PER A ESTAR AMB ELL” Tot cristià està cridat a fer de la presència en Crist ressuscitat en la seua vida, com van fer els deixebles. No és només una experiència religiosa, ni tan sols una experiència de Déu, sinó l'encontre amb el Déu de Jesucrist que transforma l'existència. Entrar en aquest diàleg de llibertat: "Criadà al que va voler i ells van vindre a ell", a experimentar la consistència de la seua persona en el cor de l'oració, a respondre aquesta crida en una relació personal que compromet a tot el ser. Aquest "estar-amb Jesucrist" està enterament travessat per un "ser-enviat" als hòmens i a les dones, al món.

-“PER A ENVIAR-TE”. És la missió, presència en el món, compromís per a transformar aquest món. I l'Evangeli precisa aquest enviament, aquesta missió: *"Aneu al món sencer i anuncieu l'Evangeli"* .

COMPROMET-TE

QUIN ÉS LA TEUA MISSIÓ?

Intentar descobrir la missió que tenim en la vida, no és creure'ns superherois que salvarem el món; i molt menys màrtirs que van nàixer per a patir, perquè senten que Déu ho va voler així.

Hi ha els que prefereixen no pensar que la seua vida té una missió o que han sigut creats per a alguna cosa específica que va molt mes enllà; opten a anar pel món buscant plaers passatgers, volent gaudir el moment, passar-ho bé i res més, trobant en tot això més necessitats i ansietats que mai s'aconsegueixen silenciar, deixant buits i angoixes que els furten les ganes de viure i els impedeix veure que hi ha moltes altres formes de ser feliç i sentir pau.

Tu dediques la teua vida a desitjar coses materials que et donen una felicitat passatgera?

Viure no implica ser com a penells que es deixen portar a on el vent els arrossega, vivint simplement el que els toca assumir, lamentant-se de la seua sort, anhelant el que no els va ser concedit, volent descobrir en horòscops i en la sort el seu destí, perquè es neguen a creure que han sigut creats per a molt més.

Eres d'aquestes persones que busca el seu destí en l'horòscop o en l'atzar? Espere que no, Déu és imprevisible, és cert, i ha deixat moltes empremtes en la teua vida tal vegada només et falte descobrir-les i descobrir-li a ell, si encara no ho has aconseguit.

La vida, té la seua missió i és deixar empremtes, i no cicatrius. Les empremtes et fan immortal, donen vida a altres vides que busquen en tu, una raó per a seguir, continuar, sense haver de rendir. Les cicatrius sorgeixen de les ferides que potser sense donar-nos compte causen en els altres per no entendre que viure no és només pensar en un mateix,

sinó també aprendre a conviure i entregar el millor de cada un.

Tots tenim una missió, per a la qual hem sigut creats, no som producte d'un error, ni d'una aventura, no som una tragèdia, ni un càstig de Déu. No, som els seus fills, fruits del seu amor; Ell va pensar en cada un de nosaltres, i en donar-nos el do de la vida, ens va donar una missió especial; no som iguals, Ell va fer a totes les seues criatures diferents, perquè és un Déu artista i creatiu que es gaudeix en la varietat; per a Ell tot el que ha creat és bell, es complau en això i col·loca en tots els seus sers un toc de la seua perfecció, perquè així, encara que a vegades sentim que ens trenquem o que fallem, podem començar novament i tornar-ho a intentar una vegada i una altra més. Així que no ho dubtes mai, Ell ens posa obstacles, perquè vol que ens superem i no et preocupes si a soles no pots superar-los, Ell estarà amb tu.

La nostra missió consisteix a fer bé el que hem de fer, aprendre a ser feliços des del que som, treballar per aportar-li al món el nostre gra d'arena, perquè siga millor, descobrir la nostra raó de ser en aquest lloc, fer que els passos que donem, encara que siguem curts, caminen lentament o ens facen a vegades entropessar, deixar empremtes inesborrables en els cors que en el nostre caminar hem de trobar.

Hi ha els que moren sense haver viscut realment; perquè no van saber descobrir la seua missió; van creure que viure era simplement, anar pel món, sense rumb, sense sons, sense aprendre a descobrir el que és realment bell. Per això aquella frase que ha traspassat fronteres: "Només es veu bé amb el cor, l'essencial és invisible als ulls".

És bo fer de vegades una parada en el camí i preguntar-nos: Quina és la nostra missió? Per què o per a què hem nascut?...

Et convida a què penses quina és la teua missió, per a què has nascut, què vol Déu de tu.

T'abellèix compartir la teua missió amb altres jóvens i descobrir que Déu ens ha fet a cada un distints perquè cada un tenim una missió diferent que ha nascut del somni que Déu té de tu?

Si és així, només has d'entrar en la secció del Llibre *Acompanyat* que trobaràs en la pàgina web www.juniorsmd.org i enviar-les.

CELEBRA-HO

El teu major tresor és que hages descobert a Déu en la teua vida i ho proclames als quatre vents pertot arreu.

És molt probable que al llarg de la teua vida, molts t'hagen dit que Jesús ha ressuscitat, la resurrecció és per als cristians un dels moments més importants; aquestes paraules tal vegada les hages escoltat des de ben xicotet cada any quan s'acostava la Pasqua.

I és que l'enviament, té molt a veure amb tot açò.

Per això, t'anime que faces oració, en el teu lloc sagrat i que tingues present al Senyor i a Ta Mare, Maria.

L'esperit de Déu continua sobre sobre nosaltres, embolicant-nos en silenci, seduint-nos sense trampa, murmurant-nos paraules d'amor infinit i ensenyant-nos a mirar el món i la vida amb ulls nous.

El teu esperit en mi, Senyor... a vegades no sé veure'l. Però altres vegades sent de veritat que estàs ací. I em dóna un bot les entranyes davant del dolor, i m'entendreix amb les coses senzilles. El teu esperit que m'ajuda a riure'm de mi mateix quan em pose impossible. És presència i proximitat. Si et deixe guiar-me no em sent sol. A vegades el silenci, però segueixes ací, pacient, sempre, esperant. Estàs dins de mi, sense anul·lar-me. Eres companyia i refugi, fortalesa i misteri, emoció i tempestat.

I eixe esperit actua en nosaltres i a través nostre, de tu i de mi. En el moment en què algú cau i és capaç d'alçar-se. En les víctimes innocents que senten renàixer l'esperança. Sempre que el perdó té l'última paraula. En l'encontre que es produeix quan el solitari troba qui li escolte. És l'amor que dóna sense exigir res a canvi. Es deixa veure si callen les paraules i parlen els abraços. Somriu quan deixem anar el rancor i les velles ferides. És mestre que ens ensenya a voler-nos fràgils i

contradictoris; el nostre esperó quan, a pesar de la por o al conflicte, ens alcem per a plantar cara a allò que és injust.

És per això, que és un bon moment per a agrair-li al Senyor, l'acompanyament que has rebut, directament d'Ell o a través del teu acompanyant i donar-li gràcies per voler-te, per ser Ton Pare i tu el seu Fill: per haver-te ensenyat el camí i no haver-te abandonat den un encreuament, per haver-te enviat.

Ara tu pots continuar, gràcies Pare per....

PARLA-LI

Esperit

Més enllà de les imatges i els símbols, continua **sent necessari descobrir la presència d'un esperit de Déu que, dins de cada un de nosaltres, provoca terratrèmols, desencadena incendis, ens fa forts, alegres, valents, apassionats, audaçs i savis.**

1. En Esperit i veritat

“Déu és esperit, i els que adoren, han d'adorar en esperit i veritat.”(Jn 4,24)

L'Esperit de Déu, si deixem que ens toque, ens ajuda a cabussar-nos en el nostre món amb els ulls oberts, amb les oïdes atentes, amb el **cor disposat per a aguitar a la veritat profunda.**

Abans que res a la veritat profunda que ens diu que hem **sigut creats per a una Vida plena, i per a contribuir que cada ser humà participe d'aquesta Vida.** La veritat que ens diu que, en la profunditat de nosaltres no sols batega un cor, sinó també un Déu que inspira en cada persona una forma de ser humà que, si li deixàrem, faria d'aquest món un lloc fascinant. **La veritat autèntica: som Fills, germans i estem cridats a viure així.**

Quina veritat em diu a mi l'evangeli? Sobre la meua vida, sobre le meua gent, sobre el món en què visc...

On estàs?

Que, on estic, em preguntes?

Al teu costat estic, amic, en la nit de l'espera,

En l'alba de la vida, en el vent de la serra,

En la vesprada despoblada, en el somni que no somia,

En la fam aborronadora

I en el pa per a la taula;
En l'home que em busca
I en aquell que se m'allunya,
En el cant de la llar i en el plor de la guerra,
En el goig compartit i en la llarga amarga pena.
En el silenci segellat i en el crit de protesta.
En la creu de cada dia
I en la mort que s'acosta.
En la llum de l'altra vora,
I en el meu amor com a resposta.

Que, on estic, em preguntes?
Al teu costat estic, amic; viu i camí en la terra,
Pelegri cap a Emaús per a assentar-me a la teua taula
En partir novament el pa descobriràs la meua presència.
Estic ací amb vosaltres,
Amb l'ànima en flor desperta,
En aquesta Pasqua d'amor galopant per les venes
De la vostra sang amerada d'un Déu
Que viu i que somia.

Que, on estic, em preguntes?
Al teu costat estic, amic; obert a la sorpresa,
Obri els ulls i mira cap a dins i cap a fora
Que en el trull del dolor tinc els meus gojos i penes
I en la sènia de l'amor,
Jo el teu Déu, cride a la teua porta.

Que, on estic, em preguntes?
En la teua vida, és la resposta.

2. Esperit que parla

“Van quedar tots plens de l'Esperit Sant i es van posar a parlar en altres llengües, segons l'Esperit els concedia expressar-se” (Hch 2,4)

No és per provocar, però açò del do de llengües, quan es redueix a començar a proferir sons d'un altre idioma, resulta un poc estrany. Em pareix a mi que l'Esperit **té prou repte a aconseguir, en el nostre món, en les nostres societats, i en la nostra Església, que ens compreguem.**

Intuïsc que açò de l'Esperit que dóna la capacitat de comunicar-se té a veure amb això d'entendre's **amb qui és diferent**, dialogar amb qui pensa distint, creu (o dubte) per altres coses. El miracle està a ser capaços d'escoltar i comprendre les alegries i tristeses, les esperances i les angoixes, els èxits i els temors dels altres. **El miracle està a ser capaços d'albirar, respectar i, al temps, dir una paraula que ajude a donar sentit.** El miracle ocorre cada vegada que entre dues persones hi ha un pont, i algú ho creua per a aguaritar amb interès genuí a la vida d'un altre, i porta com a regal la certesa que Déu pot omplir les nostres vides.

Quins “idiomes” no entenc? Què faig davant del que em resulta difícil de comprendre? M'atrinxere o dialogue? Fins on?

3. Esperit que envia

“Acabada la seua oració, va retrunyir el lloc on estaven reunits, i tots van quedar plens de l'Esperit Sant i predicaven la Paraula de Déu amb valentia” (Hch 4,31)

Quan ueixa llavor arrela; quan eixe batec de Déu en nosaltres es torna estrèpit; quan **de colp es deslliga la passió pel Regne i pels altres**; aleshores en la vida un se sent enviat, espentat, portat... a construir sense misèries. A arriscar sense excessos de prudència. A intentar sense tenir garantit l'èxit. A aguaritar a les vides, els rostres, les inquietuds de tants. A proclamar un evangeli que aquest món necessita. **Llavors un sent que camina cap a algun lloc, i no camina a soles.**

Llavors un, encara que poguera quedar-se tombat, prefereix alçar-se i posar-se a caminar, creure, somiar i lluitar per alguna cosa. Aqueix

enviament passa per coses molt senzilles (estudis, treballs, família, amics)... però els dóna una dimensió diferent.

Quin és el meu camí? Quin és el meu destí? Què he de fer?

Envia'm

Envia'm sense temor, que estic disposat.
No em deixes temps per a inventar excuses,
Ni permetisques que intente negociar amb tu.
Envia'm, que estic disposat.
Posa en el meu camí gents, terres, històries,
Vides ferides i assedegades de tu.
No admitisques un no per resposta

Envia'm; als meus i als altres, Als proïsmes i als estranys
Als que et coneixen i als que només et somien
I posa en les meues mans el teu tacte que sane.;
En els meus llavis el teu verb que sedueix;
En les meues accions la teua humanitat que salva;
En la meua fe la certesa del teu evangeli.
Envia'm, com altres que, cada dia,
Converteixen el món en un miracle.

COMPARTEIX-HO

En el CD trobaràs la proposta per al teu grup del Temps de Compromís sobre l'enviament.

T'invite que junt amb el teu grup, vos reuniu i realitzeu junts l'oració que es troba en el CD.

En aquesta oració recordareu com Jesús va convidar els seus deixebles a anar pel món a predicar l'Evangeli, ja que aquesta oració és l'inici del nou llibre.

BIBLIOGRAFIA

AA.VV. *Misión Joven*. Revista de pastoral Juvenil (diversos números)

ALBURQUERQUE, E. *El acompañamiento espiritual en la pastoral juvenil*. CCS 2009.

ÁLVARES TEJERINA, E. y P. *Peregrino al interior del corazón*. Paulinas 2004.

ALVELAR, J.M. *Emociones, escucho a mi corazón*. PPC 2007.

BENEDICTO XVI. *Los caminos de la vida interior*. Chronica S.L. 2011.

BONET, J.V. *Sé amigo de ti mismo. Manual de autoestima*. Sal Terrae.

CARRO VALDUEZA, E. *Qué es...la Biblia*.

GARCÍA SAN EMETERIO, S. *El acompañamiento. Un ministerio de Ayuda* Paulinas, Madrid. (2002)

MONTALT, E. *El Consejero Pastoral*. Desclée de Brower, Bilbao. 2010.

PALMER, P. y ALBERTI, M. *Autoestima. Un manual para adolescentes*. Promolibro-Cinteco.

www.archivalencia.org

ACOMPANYAT

www.pastoralvocacionalvcia.org

www.pastoralsj.org

www.ainkarem.es

JUNIORS

Moviment diocesà

fiat